

บทนำ

วันที่ 1 มี.ค. 2016 เวลา 18.26 น. ตามเวลาที่ท้องถิ่น เกิดเหตุสลด มีนักท่องเที่ยวตกจากชิงช้าสวรรค์เสียชีวิตสยอง 5 ศพ รวมผู้ชาย 3 ศพ เด็กหญิงอายุ 10 ขวบ 1 ศพ และหญิงชาวต่างชาติไม่ระบุชื่อและสัญชาติ 1 ศพ นอกจากนี้ยังมีผู้บาดเจ็บอีกจำนวนมาก โดยตำรวจได้รับแจ้งว่ามีอุบัติเหตุทุกระเช้าชิงช้าสวรรค์ที่สวนสนุกแห่งหนึ่งในประเทศจีนหลุดลงมากระเทกกระเช้าและโครงสร้างอื่นๆ ที่อยู่ด้านล่าง ทำให้นักท่องเที่ยวร่วงลงมากระเทกพื้นจนมีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บระนาว

ก่อนหน้านั้น เวลา 17.55 น.

หญิงสาวร่างอ้วนกลม ผิวขาวสุขภาพดี สวมเสื้อคลุมสีน้ำตาลตัวใหญ่ พอดีตัว นั่งอยู่ในกระเช้าขนาดใหญ่ร่วมกับนักท่องเที่ยวชาวจีนหลายสิบคน มีอวบน้ำอมชมพูแก้มแดงถ่ายรูปราคาถูกรู้ขึ้นถ่ายวีรอบด้าน จากมุมที่สูงขึ้นตามการขยับหมุนของวงล้อโลหะขนาดใหญ่ และสูงขึ้นเรื่อยๆ ทำให้มองเห็นสภาพแวดล้อมรอบด้านได้กว้างไกล ความสวยงามจากมุมที่ไม่ค่อยได้สัมผัสส่งผลให้ใบหน้ากลมขาวดังชალ่าเปามีรอยยิ้มสุขสันต์แต่มีบางๆ นิ้วอวบขา

เนื่องจากอากาศที่หนาวเย็นขยับกดซัดเตอร์รี่วๆ

ในเดือนมีนาคม จีนกำลังเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ แต่อากาศของท้องที่ต่างๆ ส่วนใหญ่ยังหนาวอยู่ จึงไม่แปลกนักที่ผู้คนจะสวมเสื้อกันหนาวกันประปราย

เสียงพูดคุยกันด้วยภาษาจีนดังก้องไปทั่วกระเช้าโดยสาร นั่นเพราะผู้โดยสารส่วนใหญ่เป็นชาวจีน มิใช่ก็คนที่เป็นชาวต่างชาติ รวมถึงปานโหมสาวอ้วนร่างกลมมาจากไทย ที่หลบความวุ่นวายจากกรุงเทพฯ ข้ามมายังดินแดนมังกรเพื่อให้รางวัลชีวิต ท่องเที่ยวตามที่ใจปรารถนา หลังจากตรากตรำทำงานจนเรียนจบ หญิงสาวก็สะสมวันหยุดประจำปีไว้เพื่อเที่ยวพักผ่อนโดยเฉพาะ

ปานโหม แซ่ไฉ่ว เป็นลูกครึ่งไทย-จีน บิดาเป็นคนจีน พบรักกับมารดาซึ่งเป็นสาวไทยเมืองเหนือ เธอเกิดที่ประเทศจีน แต่มาโตที่จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย และเมื่อบิดาเสียชีวิตเพราะโรคประจำตัวตอนเธออายุได้เพียงสองขวบ มารดาก็พาเธอกลับประเทศไทย มาอาศัยอยู่กับตายาย

ตั้งแต่เกิดจนจำความได้ ปานโหมไม่เคยได้ไปเที่ยวที่ไหนไกลๆ หลังเรียนจบก็เอาแต่ทำงาน ไม่ค่อยมีเวลาไปสังสรรค์กับเพื่อนฝูง จบจนหลังปีใหม่ หญิงสาวทำงานเป็นเซฟที่โรงแรมแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ จึงตัดสินใจขอหัวหน้าลาพักร้อน โดยได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวให้เดินทางมาเที่ยวประเทศจีนแผ่นดินใหญ่

หญิงสาวจึงจัดกระเป๋ามุ่งหน้ามายังประเทศบ้านเกิดของพ่อบังเกิดเกล้า หลบความวุ่นวายของกรุงเทพฯ วางตะหลิวกับกระทะไ่วข้างหลังชั่วคราวหันมาหยิบกล้องถ่ายรูปกับกระเป๋าสะพายย่าไปทั่วแดนมังกรแทน

เที่ยวเมืองจีนเป็นวันที่หกแล้ว พรุ่งนี้ก็ได้กำหนดกลับเมืองไทย คำคินนี้ปานโหมเลยถือโอกาสมาเที่ยวสวนสนุกแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากโรงแรมที่พัก

ความคึกคักและแสงสีจากบ้านและตึกในละแวกใกล้ๆ สวยงามจนไม่อาจละลายตาได้ ขณะที่เสียงพูดคุยยังดังเรื่อยๆ นักท่องเที่ยวชั่วชนให้ดูรอบๆ ตัวเมื่อกระเช้าลอยผ่านสิ่งที่น่าสนใจด้วยเป็นลูกครึ่งไทย-จีน ปานโหม

จึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการฟังและพูดภาษาจีน ได้มารดาที่รู้ภาษาจีน ซึ่งเคยเป็นไกด์นำทัวร์จีนช่วยสอนพูด อ่าน เขียน ตั้งแต่เด็ก ๆ

ปานใหม่เป็นคนชอบคุยและเข้ากับคนง่าย หญิงสาวจึงร่วมสนทนากับนักท่องเที่ยวจีนหลายคนที่มาด้วยกัน ชวนให้ทั้งกระเช้าหลังนี้สนุกสนานไปด้วยเสียงพูดคุยและหัวเราะ

เสียงพูดคุยและหัวเราะด้วยความสุขดังขึ้นกลบให้ทุกคนในกระเช้าไม่ได้ยินเสียงเหล็กที่ใช้คานน้ำหนักเชื่อมกับโลหะโครงสร้างที่เกิดประกายไฟลุกอย่างรวดเร็ว ในเวลาไม่ถึงสามสิบวินาที

เคล้ง! ครี๊ด!

เสียงเหล็กหักกระแทกกับบางสิ่งลากยาวดังก้องสะท้อนไปทั่วบริเวณพร้อมกับเสียงกรีดร้องของผู้คนที่เห็นเหตุการณ์ กระเช้าที่บรรจุผู้โดยสารประมาณสิบกว่าชีวิตก็ร่วงจากความสูงห้าสิบเมตรระดับพื้นดิน ตกลงกระแทกกระเช้าโดยสารห้องอื่นในระดับต่ำลงมาอย่างรวดเร็ว โดยที่ผู้โดยสารในกระเช้าไม่ทันได้รู้ตัว

ปานใหม่รับรู้ถึงความเจ็บปวดทรมานบริเวณศีรษะที่ถูกกระแทกอย่างรุนแรงกับอะไรสักอย่าง ความอึดอัดทรมาน หายใจไม่ออกประเดประดังเข้ามาระลอกแล้วระลอกเล่า ร่างอ้วนกลมเปื้อนไปด้วยเลือด ถูกทับด้วยนักท่องเที่ยวอีกหลายคน จนไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ กล้องถ่ายรูปที่ถือไม่ห่างกาย บัดนี้กระเด็นไปอยู่อีกทางและโดนเท้าของใครสักคนเหยียบจนไม่เหลือเค้าเดิม

ก่อนสติจะดับลง สำนึกสุดท้ายของปานใหม่นี้ก็ถึงครอบครัว

...ไม่รู้ว่าเธอจะมีชีวิตรอดไปได้ไหม

...ไม่รู้ว่าจากนี้ไปจะได้เจอพวกเขาอีกไหม

ขณะสติที่เลื่อนรางแทบจะดับลงทุกวินาที กลับมีแสงเจิดจ้าขึ้นตรงหน้า เปลือกตาที่ลืมไม่ขึ้นเหมือนมีหินหนาหนักทับถ่วงไว้ต้องพยายามปรือตาเพื่อมองแสงนวลตาอันแปลกประหลาดด้วยความรู้สึกอบอุ่นในใจ

ในม่านสายตาที่พร่ามัวเธอเห็นรอยยิ้มอบอุ่น สายตาอ่อนโยนมีเมตตา
ของชายวัยกลางคนสวมชุดประหลาดสีน้ำเงินกรมทำยื่นเอามือไพล่หลังอยู่
เบื้องหน้า เสียงแหบสิ้นเครืออดไม่ได้ที่จะเอ่ยออกมาแผ่วเบาราวกับล่องลอย
อยู่ในความฝัน พร้อมกับสติที่ดับลง กระซอกลมหายใจไปจากร่างอ้วนกลม
ตลอดกาล

“คะ...คุณพ่อ”

หนึ่ง ชีวิตใหม่

เรือนโบทันยามนี้เสียบเหงา มีเพียงบ่าวรับใช้สองคนนั่งเฝ้าอยู่หน้า เรือนด้วยใบหน้าเศร้าสลด เพราะเจ้าของเรือนบัดนั้นนอนไม่ได้สติมาสองวัน ไร้ผู้มาเยี่ยมเยียนแม้แต่คนเดียว ไม่แปลกนัก เพราะยามปกติเจ้าของเรือนก็ ไม่ได้ทำตัวเป็นมิตรกับใคร ยามเจ็บไข้ได้ป่วยจึงไร้คนเหลียวแล เหลือเพียงสาวใช้คนสนิทสองคนที่คอยเช็ดเนื้อเช็ดตัว ตามหอมมาตุแลเอาการไม่ว่างเว้น

“นี่ก็เลยมาสองวันแล้ว หากสูญหินน้อยยังมีพื้น ข้าเกรงว่า...”

“เหลวไหล...อย่าได้เอ่ยสิ่งอัปมงคลได้ออกมาเชียว สูหินน้อยต้องพื้นแน่นอน”

“แต่ที่นี่ก็ผ่านมาสองวันแล้ว แม้แต่หนายน้อยยังไม่เคยมาเยี่ยมเลยสักครั้ง ช่างน่าสงสารสูญหินน้อยยิ่งนัก”

บ่าวรับใช้คนสนิทของเพยเอินต่างถกกันด้วยความทศท้อ พวกนางล้วนตามเพยเอินมาจากตระกูลเพย จึงยังอยู่คอยรับใช้ร่างกายสูญหินน้อย ต่างจากสาวใช้คนอื่นในตระกูลเหียน ที่พอสูญหินน้อยล้มเจ็บก็ล้วนพากันไปประจบอนุอยู่

อย่าว่าแต่บ่าวรับใช้เลย แม้แต่อาหารการกิน เสื้อผ้าที่เดิมใช้แต่ผ้าเนื้อ

ดี บัดนี้เหลือเพียงเนื้อผ้าที่พอหาได้ด้ายต้นจากท้องตลาด หาใช้ผ้าทอที่ดีที่สุดจากร้านหนานกง อาหารก็ลดปริมาณลง กว่าจะนำมาถึงเรือนโบตันก็เย็นชืดจนไม่น่ากิน สุธยีนน้อยที่ได้รับบาดเจ็บอยู่แล้ว อาการจึงทรุดลงอย่างน่าเวทนา

“หนี่เซียง ข้าว่าหากวันนี้สุทธยีนน้อยยังมีพิน พรงุ่นี้ข้าจะเร่งไปส่งข่าวที่จวนตระกูลเพย ให้นายท่านมารับสุทธยีนน้อยไปรักษา ดิกว่าปล่อยให้นอนรอความตายอยู่ที่นี้” กูเฝินตัดสินใจแล้วว่าจะทำตามทีพูด ไม่ว่าจะอย่างไรก็จะไม่ยอมปล่อยให้สุทธยีนน้อยมานอนรอความตาย

“ข้าเห็นด้วยกับความคิดของเจ้า เรื่องนี้รอข้ามได้ พรงุ่นี้เจ้าก็ออกเดินทางแต่ยามอัน¹ ซักซ้าทุกอย่างอาจสายได้” หนี่เซียงไม่คัดค้านความคิดของกูเฝิน นางเองก็ร้อนใจไม่ต่างกัน เมื่อคนในบ้านนี้ไม่เหลือแลเพยเอินที่มีศักดิ์เป็นสุทธยีนน้อย พวกนางคงต้องหวังพึ่งนายท่านเพย บิดาของสุทธยีนน้อยที่เป็นผู้ช่วยเจ้าเมืองผันโจว

คงมีแค่นายท่านเพยเท่านั้นที่รักและสามารถช่วยคุณหนูได้
เพลิง!

“เจ้าได้ยื่นเสียงอันใดหรือไม่”

“เสียงอันใด”

“ฟังดีๆ ลี เหมือนเสียงจะดังมาจากข้างใน” หนี่เซียงบอกกูเฝินสีหน้าจริงจัง

โครม!

เสียงดังโครมจากในห้องเรียกให้บ่าวรับใช้ทั้งสองรีบเปิดประตูเข้าไปอย่างรวดเร็วราวกับลมพัด กล่าวว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับสุทธยีนน้อยที่ยังนอนไม่ได้สติ แต่ภาพที่เห็นเบื้องหน้า...

ร่างอันอ่อนแออันยืนหมุนตัวไปมาหน้ากระจกทองเหลืองบานใหญ่ ใบหน้า

¹ ยามอัน คือเวลา 03.00 น. จนถึง 04.59 น.

งามตื่นตระหนกราวกับเห็นผี ดวงตากลมโถมมองตัวเองในกระจกกลับกับมองตามเนื้อตัว ยกแขนขึ้นลูบไล้ไปมาไม่หยุด อย่างคนไม่อยากจะเชื่อว่าการเกิดขึ้นนี่คือเรื่องจริง

“ฮูหยินน้อยฟื้นแล้ว สวรรค์เมตตา ฮูหยินน้อยฟื้นแล้ว ฮือๆ” หนีเสียงกับกู่เพิ่นทรุดลงกอดขาผู้เป็นนายด้วยความดีใจ พวกมันร้องให้ ปากก็พร่ำขอบคุณสวรรค์ไม่หยุด

จะให้ปานใหม่เชื่อได้อย่างไรว่าเรื่องทั้งหมดนี่คือเรื่องจริง ก่อนหน้านั้นเธอจำได้ว่ากำลังนั่งชิงช้าสวรรค์อยู่ หลังจากนั้นเหมือนว่าจะเกิดอะไรขึ้นกระซำที่เธอโดยสารร่วงลงมาสู่พื้นในระยะสูง ร่างกายที่อ้วนขยับไม่ได้เพราะถูกนักรบพุ่งเข้าชนคนอื่นทับ ศีรษะกระแทกกับเหล็กได้รับบาดเจ็บ จากนั้นสติก็ดับลง จำอะไรไม่ได้อีก

เธอตายแล้วหรือ แต่...ถ้าตายแล้ว ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ละ

ตายแล้วต้องไปนรกหรือขึ้นสวรรค์สิ แต่โง่งมโผล่ที่นี่ ในร่างของคนอื่น ถึงร่างนี้จะนำพิสมัยก็ตาม แต่แบบนี้เธอไม่ตกลงด้วยหรือคะ

เอ๊ะ! หรือสวรรค์จะเมตตาให้โอกาสเธอมาเกิดใหม่ในชาติภพนี้ แต่ปานใหม่ก็ยังสงสัยอยู่ดี ว่าทำไมไม่让她เกิดมาจากท้องแม่ เป็นเด็กทารกที่ยังไม่รู้ความ เหตุใดถึงให้มาเกิดใหม่ในร่างที่เป็นเด็กสาวซึ่งน่าจะอายุไม่เกินสิบแปดปี ที่สำคัญกว่านั้น ทำไมไม่ลบความทรงจำครั้งเก่าไปด้วย

ให้มาอยู่ในชาติภพที่แปลกประหลาด รวากับหลุดเข้ามาในหนังสือจินโบราณ แถมอาศัยอยู่ในร่างของสาวน้อยแสนสวย หากเธออยู่ที่นี้ ครบครองเรือนร่างนี้ แล้วเจ้าของร่างนี้เล่าไปอยู่ที่ไหน

คงไม่ได้สลับร่างกับเธอเหมือนในนิยายหรือใช้ใหม่

เมื่อแรกลืมตาตื่น นอกจากอาการปวดระบมตามเนื้อตัวแล้ว สิ่งที่ทำให้ปานใหม่ตื่นตระหนกจนแทบสิ้นสติคือ เมื่อกวาดตามองรอบตัวแล้วเจอห้องที่มองอย่างไรก็เหมือนในหนังสือจินโบราณที่เคยดูผ่านตาในภาพโหล่น สิ่งให้เห็นรอบตัวยังไม่พว่น่าตื่นตกใจเท่า เมื่อเธอเกิดกระหายน้ำจนต้องชวนเซ่ลุกจากเตียงมา

รินน้ำที่บรรจู่ไว้ในกาสี่เบเลือกไข่เข้าชุดกับจอกใบเล็กสี่เดียวกันอีกสี่ใบ

น้ำที่คิดว่าเป็นน้ำเปลา่กลับกลายเป็นน้ำซารสแปลกที่ไม่เคยลิ้มลอง
ใบหน้าสดชื่นขึ้น และเมื่อเริ่มตั้งสติได้ก็หันมองสำรวจห้องอีกครั้ง เพื่อจะพบ
สิ่งมีชีวิต แล้วก็ได้พบจริงๆ เพียงแต่สิ่งมีชีวิตแสนสวยตรงหน้าส่องสะท้อนมา
จากกระจกทองเหลืองบานใหญ่ซึ่งวางไว้ตรงจุดที่เธอยืนพอดี แต่ห่างมาหลาย
ก้าว มือบางขาวผ่องดูเกล็ดหิมะล้นระริก จนจอกที่ถือร่วงลงพื้น ก้อนร่าง
อ่อนแอั้นจะถลาไปยืนชิดกระจกบานใหญ่อย่างลนลาน ขาเลยสะดุดเกี่ยวเก้าอี้
ที่ตั้งไว้ตรงโต๊ะกลมวางถาดบ้านชาลัมโครมเข้าให้

อยากกัตลันตัวเองให้ตายอีกรอบนั้ก ร่างตรงหน้าโคมสะคราญยั้ง
เรือนร่างอรชรอ่อนแอั้น ใบหน้าจิ้มลิ้ม ดวงตากลมโตสุกสกาแวววาว ขนตา
อนยาวและหนาเป็นแพเรียงสวยอย่างเป็นธรรมชาติ คิ้วโก่งงามดุจกิ่งหิวต้อง
แรงลม ริมฝีปากอวบอ้อมแดงระเรื่อโดยไม่ต้องพึ่งเครื่องประทินโคม ผิวพรรณ
นวลผ่องขาวลออจดูหิมะ ผมสีดำนุ่มลื่นยาวสลวยจดบันท้าย

ร่างนี้สร้างควมอิจจายให้บังเกิดในใจของปานใหม่ไม่น้อย ซาติภพโชน
หญิงสาวมีรูปร่างอ้วนกลม น้ำหนักเกือบร้อยกิโล จะหาเสื้อผ้าสักตัวใส่ยัง
ลำบาก ด้วยไซซ์ที่ไม่ได้มาตรฐานของตน จะขยับหรือทำอะไรก็ไม่คล่องตัว
เพราะสรีระไม่เอื้อ ง่ายๆ ที่เห็นชัดๆ คือ แคะยื่นแล้วก้มมองพื้น เธอยังมอง
ไม่เห็นเท้าตัวเองเลย เห็นแต่พุงที่ยื่นออกมาประกาศักดาถึงความตามใจปาก
ของตน จนมีร่างอ้วนสมบูรณ์ เพื่อนๆ ที่ทำงานบอกว่าจะอย่างน้อยเธอก็ยังมี
ใบหน้าเหมือนซาลาเปาที่น่ารักจนคนเห็นต่างพากันเอ็นดู แต่เจอร์ร่างนี้เข้าไป
ร่างในภพโชนมีแต่ดับ

ทุกอย่างเหลือเชื่อเกินไป ต้องมีอะไรผิดพลาด ถึงได้ส่งผลให้ปานใหม่
มายังที่แห่งนี้และอยู่ในร่างนี้

ตอนนี้ปานใหม่ก็ยังไม่เชื่อและหลอกตัวเองว่าเธออาจกำลังฝันไป เตียว
พอดิน ทุกอย่างจะเปลี่ยนไป

แต่เสียงสะท้อนของหญิงสาวสองคนที่กอดขาเจ้าของร่างนี้กลับดังสะท้อน

อ้ออึ้งในหัวของเธอ ไม่ใช่ความฝัน เนื้อตัวที่สัมผัสกัน ความอุ่นร้อน ทุกอย่างเหมือนจริงจนน่ากลัว

“โอ๊ย! ปวดหัว” และเพื่อตอกย้ำความจริง ภาพบางอย่างและเรื่องราวของเจ้าของร่างนี้ก็ไหลทะลักเข้ามายังความรู้สึกนึกคิด เสมือนจะหล่อหลอมรวมเข้ากับความจริงจำของปานใหม่ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน

“สูหยินน้อยยังเจ็บตรงไหนบ้างเจ้าคะ” หนีเซียงรีบยื่นขึ้นประคองร่างอ่อนแอที่บางจนแทบจะปลิวหายไปกับลม พาไปนอนที่เตียงด้วยความร้อนใจ ความดีใจที่สูหยินน้อยฟื้นก่อนหน้าเลือนหายไปทันที เมื่อเห็นใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดของสูหยินน้อย

“บ่าวจะรีบไปตามหมอมาเดี๋ยวนี้เจ้าคะ หนีเซียง เจ้าดูแลสูหยินน้อยให้ดี ข้าจะรีบไปรีบกลับ” กูเฟินไม่รอช้า หลังจากดึงผ้าแพรผืนบางคลุมร่างอ่อนแอแล้วก็หันมาฝากความกับหนีเซียงและผลุนผลันออกไป

“เจ็บตรงไหนบอกบ่าวสิเจ้าคะ อย่าเงิบเช่นนั้น บ่าวใจคอไม่ดีเลยเจ้าคะ” หนีเซียงที่สังเกตอาการมาพักหนึ่งเริ่มใจไม่ดี เมื่อเห็นสูหยินน้อยสะดุ้งเป็นพักๆ ครางเสียงแหบต่ำอย่างเจ็บปวดไม่หยุด สองมือกุมศีรษะส่ายสะบัด เอาแต่พูดถ้อยคำประหลาดที่นางไม่เข้าใจเข้าไปเข้ามา

“That's not true.”

“ฮือๆ สูหยินน้อย ท่านเป็นอะไรไปเจ้าคะ โปรดฟังบ่าวหน่อยเจ้าคะ ฮือ”

เสียงร้องท่มร้องให้ดังชัดเสียงปานใหม่ที่เอื่อยออกมา ตอกย้ำว่าทุกอย่างที่ตนเพิ่งประสบไม่ใช่ฝัน แต่ยิ่งทำให้เธอยิ่งรู้สึกแยะไหนจะภาพความทรงจำที่หลังไหลเข้ามาให้ได้รับรู้ไม่หยุดหย่อน โดยมีเจ้าของร่างนี้เกี่ยวพันด้วยทุกเหตุการณ์ ยิ่งตอกย้ำให้ปานใหม่รู้ตัวว่าเธอกำลังหลอกตัวเองตอนกลางวัน แสกกๆ อยู่

“ฉันไม่เป็นไร เงิบหน่อยได้ไหม ปวดหัว!” ปานใหม่เอ่ยขึ้นในที่สุด เอาเข้าจริงเธอก็ทำใจเห็นสวณน้อยหน้าตาน่าเอ็นดูมาร้องให้ต่อหน้าไม่ได้เช่นกัน

ปวดหัวจนแทบระเบิด ความทรงจำที่ไม่ใช่ของตัวเอง แต่พยายามแทรกซึมเข้ามาในหัวคล้ายจะให้เธอรับเอาไว้ แค่นี้ก็ปวดหัวจะแยะ ยังจะมีเสียงรื้อให้ชวนสงสารของสาวน้อยข้างตัวอีก ยิ่งเพิ่มความเจ็บปวดให้ทบทวีมากขึ้น

“ฮะ... ฮูหยินน้อย”

“เจ็บหน่อย ขอเวลาสิบนาที” ปานใหม่ต้องการเวลาทำความเข้าใจ ไม่สนใจว่าสิ่งที่พูดไป สาวน้อยข้างกายจะเข้าใจหรือเปล่า ปกติเธอไม่ใช่คนเข้าใจอะไรยาก แต่กับเรื่องนี้ ต้องใช้เวลาสักหน่อย

ยิ่งปานใหม่ต่อต้านความทรงจำของเพยเอิน ความเจ็บปวดก็ยิ่งเพิ่มขึ้น จนทรมาณไปทุกสรรพางค์กาย มือขาวกำผ้าแพรที่หมกกายแน่น ริมฝีปากขบเม้ม ดวงตาคู่โตหลุบลง เหงื่อเม็ดเล็กผุดซึมตามไรผม ก่อนจะหยดลงต่อมือขาวฟ่อง จำใจยอมแพ้ต่อความเจ็บปวดโดยฉุฉุน

หนี่เซียงไม่เข้าใจว่าฮูหยินน้อยพูดอะไร แต่นางก็เจ็บลงอย่างว่าง่าย คอยสังเกตุไม่วางตา ฮูหยินน้อยดูแปลกไป ไม่ไฉ่วาย ไม่ซีโมโห ปกติหากทำอะไรไม่ถูกใจ นางจะเกรี้ยวกราด ขว้างปาสิ่งของใกล้มีอระบายอารมณ์ หนี่เซียงสัมผัสความรู้สึกเจ้าอารมณ์ร้ายของฮูหยินน้อยไม่เจอ นับว่าแปลก

“เธอ...เอ่อ คุณ ไม่ใช่สิ จะ...เจ้าคือหนี่เซียงใช่หรือไม่” เมื่อขอเวลาทำความเข้าใจ ปานใหม่ได้แต่ปลงตกในชะตาชีวิตตัวเอง หญิงสาวเริ่มชวนคุยความทรงจำของเจ้าของร่างนี้พอทำให้เธอรู้ว่าใครเป็นใคร ถึงจะยังงงๆ ก็เถอะเดี่ยวคงชินกับภาษาและการใช้ชีวิตที่นี่

“เจ้าคะ ฮูหยินน้อยจำบ่าวได้” ใบหน้าของหนี่เซียงที่ปาดน้ำตา ซึ่งปานใหม่สรุปว่าน่ารัก เผยยิ้มสดใสจนความหดหู่ก่อนหน้าสลายหายไป

“ที่นี่คือที่ไหน”

“เรือนโบตัน คฤหาสน์ตระกูลเหยียนเจ้าคะ”

“เรือนโบตันหรือ” ปานใหม่อมยิ้ม ชื่อเพราะชะด้วย จากความทรงจำของเพยเอินก็พอรู้ว่าที่นี่คือที่ไหน แต่เธอก็อยากถามเพื่อความมั่นใจอยู่ดี

“เรือนโบตันคือเรือนที่นายน้อยเหยียนมอบให้สูหยินน้อยตอนแต่งเข้ามา เป็นเรือนใหญ่อันดับสองรองจากเรือนแสงจันทร์เจ้าคะ” หนีเซียงเห็นความสงสัยในแวตตาของสูหยินน้อยจึงอธิบายเพิ่ม เข้าใจไปเองว่าทุกสิ่งที่น่าแสดงออกมากคงเป็นผลจากอาการบาดเจ็บ

“ข้าเข้าใจแล้ว ข้าอยากนอนพักเสียหน่อย” ป่านโหมแค่ต้องการความมั่นใจ แต่เห็นความจงรักภักดีของคนข้างกายแล้วก็ได้แต่แอบถอนหายใจ เพยงเอ็นชางโชคตินักที่มีสาวใช้ที่รักและซื่อสัตย์ หากแม่สาวน้อยนี้รู้ว่าเธอไม่ใช่เจ้านายตัวจริงของตน คงร้องท่มร้องไห้หนักกว่าเดิมแน่

“ยังเจ็บตรงไหนเจ้าคะ อีกเดี๋ยวกู่เฟินก็ตามท่านหมอมมาแล้ว สูหยินน้อยอดทนหน่อยนะเจ้าคะ” หนีเซียงกระวีกระวาดช่วยจัดให้สูหยินน้อยนอน หยิบผ้ามาชุบน้ำ บิดพอหมาด นำมาเช็ดตามใบหน้าและลำคอให้อย่างเอาใจใส่ แม้ที่ผ่านมานางจะเจ้าอารมณ์ เอาแต่ใจไปบ้าง แต่ก็ไม่เคยทอดทิ้งนางกับกู่เฟินให้ต้องเผชิญกับความยากลำบาก นางกับกู่เฟินจึงรักและเคารพสูหยินน้อย ลัญญาว่าทั้งชีวิตจะขอตามรับใช้สูหยินน้อยไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่

“แคร์ลึกลับปวดเมื่อยเท่านั้น อย่าได้ห่วงเลย เจ้าเองก็ไปพักผ่อนเถอะ”

ป่านโหมรู้สึกตัวอีกทีตอนได้ยินเสียงพูดคุยแผ่วเบาของคนหลายคน เหมือนตั้งใจหรือเสียงคุยให้เบา จะได้ไม่รบกวนการนอนของเธอ เบื้องตางลิ้มขึ้น กะพริบตาปริบๆ เมื่อสบเข้ากับสายตาอบอุ่นของชายวัยชรา ผมและคิ้วสีดำคล้ำ ไข่เคราสีเดียวกับสีผม ยาวสามนิ้วเห็นจะได้ กำลังแตะข้อมือเธอเพื่อจับชีพจร เธอได้ไม่ยากกว่าคงเป็นท่านหมอที่กู่เฟินไปตาม

“รู้สึกเจ็บตรงไหนเป็นพิเศษหรือเปล่าขอรับ” ท่านหมอหยวนชักมือกลับอย่างนุ่มนวล ก่อนหน้านั้นอาการของสูหยินน้อยน่าเป็นห่วง ชีพจรเต้นแผ่วเบา ร่างกายก็เย็นเยียบประดุจน้ำแข็ง นอนไม่ได้สติ เขายังคิดว่าสูหยินน้อยคงไม่มีโอกาสรอด ทว่าวันนี้อาการของสูหยินน้อยกลับดีขึ้นอย่างประหลาด จากการจับชีพจรหลายครั้งก็เต้นปกติ ร่างกายก็อุ่น หัวใจเต้นปกติ หายใจเข้าออก

สม่าเสมอ ถ้าไม่ใช่คนรักษาสุขภาพน้อยด้วยตัวเอง ท่านหมอมหยวนคงไม่มีทาง
เชื่อแน่ว่าสุขภาพน้อยบาดเจ็บจนนอนไม่ได้สติมาแล้วหลายวัน

คิดแล้วให้ประหลาดใจยิ่ง อาการบาดเจ็บสาหัสก่อนหน้า คนคนหนึ่ง
จะหายได้รวดเร็วเพียงนี้เชียวหรือ แม้จะประหลาดใจเพียงใด ท่านหมอมหยวน
ก็ไม่มีเหตุผลใดที่ต้องครุ่นคิดให้เป็นปัญหา ในเมื่อคนไข้อาการดีขึ้น เป็นเรื่อง
น่ายินดียิ่ง จึงได้แต่ปล่อยเลยตามเลย

“รู้สึกปวดเมื่อยร่างกาย ไม่ได้เจ็บตรงไหนเป็นพิเศษ” ปานใหม่ตอบ
ท่านหมอ

“ท่านหมอมหยวน อาการของสุขภาพน้อยจะทรุดลงอีกไหมเจ้าคะ” ภูเฝิน
ยังไม่วางใจ

“ร่างกายสุขภาพน้อยแข็งแรงยิ่งนัก อาการบาดเจ็บหายดีขึ้นมาก ช้ำยัง
แปลกใจ หากสุขภาพน้อยไม่ได้บาดเจ็บใดๆ อีก ขอเพียงดูแลสุขภาพน้อยให้ดี
และกินยาที่ซ้ำให้ อีกสามวันสุขภาพน้อยจะหายเป็นปกติ เจ้าอย่าได้กังวล”
ท่านหมอชี้แจงอย่างมีเมตตา หยิบกระดาษกับพู่กันที่หนึ่งเขียนเตรียมไว้ให้ก่อน
หน้าขึ้นมาเขียนอะไรสักพัก แล้วยื่นให้หนึ่งเขียนพร้อมกับขวดยาขนาดเล็กขวด
หนึ่ง

“เจ้าไปซื้อยาตามใบสั่งยานี้ นำมาต้มให้สุขภาพน้อยดื่มหลังอาหารทุกวัน
อาการของสุขภาพน้อยจะดีขึ้น ส่วนยานี้ให้ทาแผลสุขภาพน้อยทุกๆ สองชั่วโมง”

“ขอบคุณท่านหมอมามากเจ้าคะ” หนึ่งเขียนรับใบสั่งยากับขวดยามาถือ และ
จำคำสั่งของท่านหมอให้ขึ้นใจ

“หากมีอะไรพวกเจ้าก็ไปตามเข้าได้ทุกเมื่อ ข้าน้อยขอตัวกลับก่อนนะ
ขอรับสุขภาพน้อย” ท่านหมอมหยวนเพียงพยักหน้าตอบรับคำขอบคุณของสอง
สาวใช้ผู้ซื่อสัตย์ ก่อนจะหันมาเอ่ยลาสุขภาพน้อย โดยมีภูเฝินเดินไปส่ง

“ขอบคุณท่านมาก”

อาจเพราะคำกล่าวและขวดยาที่ท่านหมอมหยวนให้หนึ่งเขียน เผลอทำให้
ปานใหม่ยกมือขึ้นสัมผัสขมับข้างขวาที่รู้สึกเจ็บขึ้นมาทันใด จึงได้รู้ว่าเพยเอน

ได้รับบาดเจ็บ ตรงขมับขวามีแผล ทำจะแผลใหญ่ไม่น้อย แล้วยังมีเลือดซึมติดมือขาวฟอง คราแรกที่ล้มตาดันเพราะตกใจกับสภาพแวดล้อมและร่างนี้ เธอเลยไม่ได้สนใจแผลนัก ตอนนั้นเมื่อระลึกได้จึงรู้สึกเจ็บขึ้นมาบ้าง

“พวกเจ้าช่วยเล่าเรื่องราวหลังจากข้ากลับจากจวนท่านพ่อจนมานอนอยู่ตรงนี้ให้ข้าฟังที” รอจนผู้เฒ่ากลับมาสมทบ ป่านใหม่สงสัยว่าร่างนี้ไปทำอะไรที่ไหนถึงได้นอนเจ็บไม่ได้สติ

ความทรงจำของเพ่ยเอินที่ส่งต่อมายังเธอ ทำให้ป่านใหม่รู้แล้วว่าเพ่ยเอินออกเดินทางไปเมืองผ่นโจว เพราะได้รับเทียบเชิญจากจวนตระกูลเพ่ย ที่จะจัดงานฉลองวันเกิดของซูหยินรอง ข้าไปก็ราบรื่นดี เพ่ยเอินอยู่ร่วมงานฉลองที่จวนบิดาถึงสามวันจึงได้เดินทางกลับเมืองลั่วหนาน ขณะโดยสารรถม้ากลับนั้น ระหว่างทางเกิดมีโจรป่ากลุ่มหนึ่งเข้ามาดักทางรถม้า ปล้นชิงข้าวของเครื่องใช้ของเพ่ยเอิน ฆ่าผู้ติดตามที่เพ่ยเอิน บิดาของเพ่ยเอินส่งมาคุ้มครองความปลอดภัยของบุตรจีนสิ้น เหลือเพียงสามนายบ่าวที่นั่งอยู่บนรถม้า

ม้าที่ต้นตระหนกแรงผีเข้าไปข้างหน้าอย่างไม่รู้ทิศทาง ทำให้เชือกที่ผูกตัวรถกับม้าขาดออกจากกัน ม้าวิ่งไปตัวละทิศละทาง ตัวรถม้าก็ไถลพุ่งชนกับต้นไม้ข้างทางอย่างแรง ถึงขนาดต้นไม้หักโค่นลงขวางทาง เสียงกรีดร้องดังขึ้นภายในรถม้าที่พังโครมลงมาในพริบตา

นั่นคือความทรงจำสุดท้ายของเพ่ยเอินที่ป่านใหม่รับรู้ และทำให้เธอรู้ว่าชาติภพที่ตนมาเกิดใหม่นี้ ไม่ใช่ยุคจินโบราณ แต่เป็นมิติหรือภพภูมิที่คล้ายคลึงกัน เพราะแต่ละชื่อและสถานที่ไม่คุ้นหู แม้จะสื่อสารด้วยภาษาจีนก็ตาม แต่ยังไม่ใช่ยุคจินโบราณในประวัติศาสตร์ที่เธอเคยเรียนรู้มา

สองสาวใช้ของเพ่ยเอินเล่าเรื่องราวที่ป่านใหม่พอรู้มาจากความทรงจำของเพ่ยเอินด้วยสีหน้าหวาดผวาปนเคร่งเครียด และเล่าในส่วนที่เพ่ยเอินหมดสติ

“ตอนรถม้าชนกับต้นไม้ ร่างซูหยินน้อยก็กระเด็นไปทางประตู คีระชะกระแทกโครงรถม้าจนหมดสติ ดีที่บ่าวทั้งสองพุ่งมาจับยึดแขนกับขาไว้ได้ทัน

มิเช่นนั้นสูหยินน้อยคงกระเด็นออกไปนอกตัวรถ อาการคงหนักกว่านี้ โชคดี
นักที่ยามนี้สูหยินน้อยปลอดภัยแล้ว”

“แล้วรอดมาได้ยังไง ป่านไหมสงสัย

“โชคดีที่คุณชายอีผ่านมา จึงช่วยขับไล่กลุ่มโจรและพาท่านไปหาหมอ
ก่อนจะส่งกลับมายังคฤหาสน์ตระกูลเหยียน” กูเผินไม่ได้บอกหมด ในส่วน
ของเหยียนเล่าที่พอรู้ว่าเพ่ยเอินได้รับบาดเจ็บขณะกลับจากจวนบิดา นายน้อย
ทำเพียงส่งพ่อบ้านมารับสูหยินน้อยจากบ้านท่านหมอลกลับคฤหาสน์ จากนั้น
ก็ไม่เคยสนใจ ใถ่ถาม เยี่ยมเยียนก็ไม่ ทุกอย่างให้พ่อบ้านหลี่เป็นคนจัดการ
หากเรื่องนี้ให้สูหยินน้อยรู้เข้าคงชอกช้ำใจจนอาการทรุดเป็นแน่ พวกนาง
จำต้องปิดไว้

เรื่องราวต่อจากนั้นจนเธอตื่น ป่านไหมพอตาได้รางๆ เห็นท่าทางอีกอึก
ของคนเล่าทั้งสองแล้วก็ได้ชักใช้อะไรต่อ หากว่ามีอะไรมากกว่านี้ อยู่นาน
ไปเธอคงรู้เอง

เฮ้อ! ในที่ที่ไม่คุ้นเคยอะไรสักอย่าง เธอจะเอาตัวรอดไปได้สักกี่น้ำเซียว
คงไปไหนไม่ได้ นอกจากอยู่ที่นี้ตามที่โชคชะตาลีขิตให้เธอมา

ที่สำคัญกว่านั้น ป่านไหม แซ่โจ้ว ตายแล้วเมื่อชาติภพนี้ ในชาติภพ
นี้มีเพียงคุณหนูเพ่ยเอิน บุตรีของเพ่ยไท่ ผู้ช่วยท่านเจ้าเมืองผ้นโจ้ว หรืออีก
นัยหนึ่งก็คือ สูหยินน้อย ภรรยาของเหยียนเล่า

สอง ตระกูลเหยียน

เมื่อสวรรค์เมตตาให้โอกาสปานใหม่ได้ถือกำเนิดใหม่ในภพนี้ ในร่างของเพ่ยเอิน เธอก็จะขอใช้ชีวิตที่เหลือของเพ่ยเอินให้มีค่าและเกิดประโยชน์ให้สมแก่ความเมตตาของเบื้องบน

ลานหญ้าด้านหลังเรือนไม้ต้น เพ่ยเอินกำลังนั่งดูดอกบัวสีขาวในสระน้ำขนาดเล็ก ดอกขนาดใหญ่รูปไข่ ปลายเรียว ชั้นนอกสีขาวอมเขียว ส่วนกลีบชั้นกลางและชั้นในสีขาว ปลายกลีบดอกสีชมพูเรื่อๆ ซึ่งมีใบขนาดใหญ่ ชูก้านพลิวไหวประดับสระน้ำ

รอบๆ สระน้ำเต็มไปด้วยก้อนหินขนาดเล็กใหญ่วางเรียงรายซ้อนทับกัน น้ำในสระก็ใสสะอาด บ่งบอกเป็นอย่างดีว่าสระแห่งนี้ได้รับการดูแลสม่ำเสมอ

ที่นั่นข้างๆ เพ่ยเอินคือหินเคียงกับกุ๊เฟิน สองสาวถือผ้าไหมคนละผืน ตะกร้าเข็มกับด้ายวางข้างกัน กำลังตั้งใจปักกลายดอกไม้ต้นที่เริ่มเป็นรูปเป็นร่างเพื่อตัดชุดให้ฮูหยินน้อย

อากาศยามสายเย็นสบาย ภายใต้อันหลิวสูงตระหง่านแต่ดูอ่อนโยนแดดไม่แรงจัด ใบหลิวลู่ลงสู่พื้นด้านล่าง มองแล้วให้สบายตากับบรรยากาศ

โดยรอบ หล้าก็เขียวข่ม น้ำก็ใส ดอกบัวก็บานสวยงาม ทุกอย่างสวยงามดู
ธรรมชาติรังสรรค์

คนที่ทำงานจนแทบไม่มีเวลาพักผ่อนชั่ว พอดีเวลาให้นั่งทอดอารมณ์
พักผ่อนกลับรู้สึกว่างมากจนหน้าเมื่อด้วยซ้ำ

ตั้งแต่พื้นและรักษาตัวจนหายเป็นปกติก็ผ่านมาแล้วสองสัปดาห์
เพียงเอนยังไม่เจอใครเลย นอกจากที่เชียงใหม่ กูเฝิน และท่านหมอยวน เพราะ
ไม่มีใครอยากหนีตมาใกล้เรือนโบสถ์ แม่แต่อาหารการกิน ห้องครัวยังส่งมา
ให้แค่ประตูเข้าเรือน จากนั้นกูเฝินจะเดินไปนำมาให้เพียงเอนอีกที

เพียงเอนเอ่ยเพียงเอน เจ้าทำอะไรลงไป ทุกคนถึงได้จงเกลียดจงชังเจ้านัก
เอาเข้าจริงจากความทรงจำที่ได้รู้ เพียงเอนทำสารพัดอย่างที่ไม่น่าให้อภัย
ขยันสร้างศัตรูมากกว่ากระซิบมิตรเสียอีก จึงไม่แปลกที่ทุกคนในคฤหาสน์
จะเกลียดชังเจ้าตัว

หากปล่อยให้เรื่องเป็นแบบนี้ต่อไป เธอที่กลายเป็นเพียงเอนก็จะอยู่ที่นี้
ลำบาก มีคนกล่าวไว้ ‘เข้าเมืองตาหลิ่ว ต้องหลิ่วตาตาม’ แต่นิสัยเดิมของ
เพียงเอนเอาแต่ใจตามประสาคุณหนู แถมอารมณ์ร้าย ไม่พอใจ ไม่ได้ตั้งใจ
ก็อาละวาด จะให้เธอสวมรอยเป็นเพียงเอนคนเดิม บอกได้คำเดียวว่าไม่ไหว

ชีวิตใหม่ของเธอและเพียงเอนต้องดีกว่าเก่า เธอจะเปลี่ยนเพียงเอนให้
กลายเป็นที่รักของทุกคนให้ได้ เพื่อตอบแทนเพียงเอนที่ให้ชีวิตที่เหลือแก่เธอ
และเพื่อความสุขในการใช้ชีวิตที่เหลือในวันหน้าในภพนี้

“เป็นปกติของที่นี่เจ้าคะ ฮูหยินน้อยเคยบอกกับว่าทุกคนว่า หากไม่มี
ใจคิดจะอยู่ที่ไหนของออกไปให้หมด ทุกคนจึงได้ทยอยออกไปกันหมด
เจ้าคะ” กูเฝินหันไปสบตากับที่เชียงใหม่แล้วยิ้มอย่างรู้กัน ตั้งแต่ฮูหยินน้อยพื้น
ก็เปลี่ยนไปไม่เหมือนคนเดิม แต่กลับเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ไม่ปฏิเสธว่าพวก
นางชอบฮูหยินน้อยในตอนนั้นสัก สามารถพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นได้
แถมยังไม่เห็นฮูหยินน้อยใส่อารมณ์ ข้างปาข้าวของให้ต้องตามเก็บ จึงไม่ต้อง
มาหวาดพวากับความเจ้าอารมณ์ของฮูหยินน้อย พวกนางก็สบายใจขึ้น

“ก็จริง...” ซาติภพโผนปานใหม่โยหยาชีวิตที่เจียบสงบ เพราะทำงานในเมืองที่ร่วนวาย ชีวิตแต่ละวันเดินตามเข็มนาฬิกาจนยุ่งเหยิงไม่เว้นแต่ละวัน กว่าจะปลีกตัวกลับบ้านต่างจังหวัดได้แต่ละหนก็สี่ห้าเดือนครั้ง พอมาอยู่ที่นี้ถึงจะชอบมากแค่ไหน ทว่าก็ไม่ชินอยู่ดีกับการโดนเกลียดชังจากทุกคนที่อาศัยอยู่ร่วมกัน

“แล้วพวกเจ้าคิดจะอยู่แต่ในนี้ ไม่ออกไปไหนเลยหรือ”

“พวกข้าเป็นแค่บ่าวรับใช้ ไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปไหนตามใจชอบหรอกเจ้าคะ”

น่าเบื่อแย...นานๆ ออกไปที่ก็ยิ่งติดยึดยิ่งนี้นี่ก็ให้สงสารสองสาว ชีวิตที่ต้องขายให้เจ้านาย คอยตามรับใช้จนกว่าจะสิ้นใจ ไม่มีสิทธิ์มีเสียงใดๆ มีค่าไม่ต่างจากมดปลวก

“พวกเจ้าไปไม่ได้ แต่ฐานะอย่างสูหยินน้อยคงออกไปไหนมาไหนได้ใช่หรือไม่” ทั้งที่รู้คำตอบอยู่แล้วแต่ก็อยากถาม

“ไปได้เจ้าคะ แต่สูหยินน้อยต้องแจ้งให้นายน้อยทราบก่อน” สูหยินน้อยไม่ได้ออกไปข้างนอกบ่อยนัก เพราะนายน้อยไม่อนุญาต กลัวว่าคนอารมณ์ร้ายและควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้อย่างสูหยินน้อยจะไปก่อเรื่องข้างนอก สูหยินน้อยที่ทั้งรักและเคารพนายน้อยยิ่งกว่าอะไรจึงยอมอยู่ในเรือนแต่โดยดี

“ดี จั้่นพวกเราไปเที่ยวข้างนอกกัน” เสียงหวานกระตือรือร้น ตื่นเต้นแค่คิดว่าจะได้เที่ยวชมสถานที่แปลกตา

“ไม่ได้เจ้าคะ ท่านเพิ่งจะหายดี อย่งไรนายน้อยคงไม่อนุญาต รอให้ผ่านไปอีกหลายวันค่อยไปนะเจ้าคะ”

“เห็นแก่พวกเจ้า ข้ายอมก็ได้” นั่นไม่ได้หมายความว่าเพยเอินยอมเพราะเหยียนล่อ ถ้าเป็นเพยเอินคนเก่าคงใช่ แต่ไม่ใช่กับเพยเอินคนใหม่

กู่เฟินเผยสีหน้าโล่งอก ขณะที่หนีเซียงพยักหน้าอมยิ้ม สูหยินน้อยจะรู้หรือไม่ ว่าตั้งแต่สูหยินน้อยเปลี่ยนไปไม่เหมือนคนเดิม นางกับกู่เฟินก็ยิ่งรักและเคารพสูหยินน้อยมากขึ้นทุกวัน

ความจริงแล้วเพย์เอินก็เพิ่งแต่งเข้าตระกูลเหยียนได้เพียงสามเดือน ซึ่งถือว่ายังไม่นาน เจ้าตัวก็ต้องมามีอันเป็นไป ไม่รู้ว่าจะเสียใจมากเพียงใดที่ต้องจากสามีที่รักหนักหนาไปอย่างไม่มียวันหวนกลับ

ทุกคนทั่วเมืองล้วนหันต่างรู้กันว่านายน้อยเหยียนตบแต่งกับคุณหนูสกุลเพย์เพราะคำมั่นสัญญาของสองตระกูล หาได้แต่งเพราะความรัก ต่างจากคุณหนูเพย์ที่รักปักใจแก่นายน้อยเหยียน เมื่อแต่งเข้าสกุลเหยียน นางจึงถูกหมางเหมิน ไร่การเหลียวแลจากสามี ต้องอยู่อย่างเดียวดายในเรือน

เรื่องตบแต่งของเหยียนเล่ากับเพย์เอินจึงเป็นประเด็นที่ชาวเมืองล้วนหันพูดถึงกันไปทั่วเมือง ที่ว่าหากเอ่ยถึงสองคนในหัวข้อสนทนา ไม่มีใครจะไม่รู้จัก

ตั้งแต่จำความได้ เพย์เอินก็ถูกมารดาอรองกรอกหูอยู่ทุกเมื่อเชื่อกันให้รักและเชื่อฟังเหยียนแล้ว ในภายภาคหน้านายน้อยเหยียนคนนี้จะกลายเป็นสามีของนาง เพย์เอินที่ถูกสั่งสอนมาอย่างนั้นตั้งแต่ยังเด็กจึงบังเกิดความรักและเชื่อฟังแต่เหยียนแล้วเสมอมา

ความรักของเพย์เอินที่ให้ไปได้รับความเย็นชาหมางเหมินจากเหยียนเล่ามาแทน เจ้าตัวถึงได้ซอกซำใจ พานให้เกลียดชังสู่จื่อที่มีฐานะเพียงอนุ แต่กลับได้รับความโปรดปรานจากเหยียนเล่ามากกว่าตน จนต้องคอยหาหนทางรังแกสู่จื่อไม่หยุดหย่อน

ลูกเหยียนเล่าลงโทษก็หลายหน นางก็ไม่เข็ด ยังคงมุ่งหน้ารังแกสู่จื่อกับคนของนางไม่หยุด

สิ่งที่เจ้าได้รับคงเป็นผลจากสิ่งที่เจ้ากระทำ สิ่งใดที่พอจะแก้ไขได้ ข้าจะช่วยเจ้าเอง' เพย์เอินคนใหม่ให้สัญญาแก่ตัวเอง

ไม่มีใครร่ำรวยมาแต่เกิด ต่างก็ต้องดิ้นรนทำมาหากินเพื่อเลี้ยงชีพ
ตระกูลเหยียนก็เช่นกัน คนในตระกูลเหยียนหลายชั่วอายุเป็นพ่อค้า เริ่มจากค้าขายเกลือเล็กๆ ซึ่งเกลือมีราคาแพงและหายาก จึงไม่ได้กำไรเท่าทุนที่เสียไป

ตลอดจนขายผัก ผลไม้ หาของป่ามาขายประทังชีวิต จนกิจการมารุ่งเรืองใน
รุ่นของท่านปู่

ท่านปู่และท่านย่าที่ทำงานหนักมาทั้งชีวิตด้วยการค้าขายของป่า พอมี
เงินเก็บไม่น้อยก็ซื้อที่ดินแปลงหนึ่ง ทำการก่อสร้างโรงเตี๊ยมขึ้น ตั้งชื่อให้ว่า
'สมปรารถนา' เพื่อทำสิ่งใดทุกอย่างจะได้บรรลุผลสมปรารถนา แรกๆ ก็ได้รับ
מרסוםจากโรงเตี๊ยมใหญ่หน่อย ผลประกอบการที่ได้ก็น้อยแสนน้อย แต่ความ
ไม่ย่อท้อ ไม่นานโรงเตี๊ยมสมปรารถนาจึงเริ่มเป็นที่รู้จัก

มาถึงรุ่นท่านพ่อ เนื่องด้วยท่านแม่ที่เป็นบุตรธิดาของนายอำเภอลัวหนาน
เลยพอรู้จักและสนิทสนมกับเหล่าขุนนางตำแหน่งน้อยใหญ่ ท่านพ่อจึงได้รับ
การส่งเสริมจากพวกเขา จนนำไปให้โรงเตี๊ยมสมปรารถนาเริ่มขยายตัว เปิด
สาขาอื่นๆ ไปด้วยตามเมืองใหญ่ๆ ไม่ว่าจะทางเหนือ ใต้ ออก ตก ตระกูลเหยียน
จับจองพื้นที่ทำมาหากินไว้เรียบร้อย เป็นรากฐานที่มั่นคงส่งต่อมายังรุ่นลูก

รุ่นของเหยียนแล้ว โรงเตี๊ยมสมปรารถนาก็มีชื่อเสียงขจรขยายไปทั่ว
แดน เมื่อการปกครองตกสู่ผู้มืองของเหยียนแล้ว เขามุ่งมั่น จริงจัง มุ่งทำงาน
ดูแลกิจการ ซึ่งใช้เวลาเพียงไม่กี่ปี โรงเตี๊ยมสมปรารถนาก็มีชื่อเสียงโด่งดัง
เป็นที่รู้จักในวงกว้าง

เรียกได้ว่าหากคิดจะพัก คิดถึงโรงเตี๊ยมสมปรารถนา หากคิดจะกิน
อาหารเลิศรส คิดถึงโรงเตี๊ยมสมปรารถนา หากคิดถึงความสะดวกสบาย
โปรดคิดถึงโรงเตี๊ยมสมปรารถนา เพราะที่นี่สามารถบันดาลให้ท่านทั้งหลาย
สมตั้งใจปรารถนา

หากเปรียบกับภพโน้น ตระกูลเหยียนคงเป็นมหาเศรษฐีติดอันดับหนึ่งใน
สิบของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โรงเตี๊ยมสมปรารถนาก็คงเปรียบได้กับ
โรงแรมระดับห้าดาวที่เปิดสาขาทั้งในและต่างประเทศ นามสกุลเหยียนก็คงเป็น
หนึ่งในนามสกุลของพวกเขาเศรษฐีผู้ดีไฮโซ

ตระกูลเหยียนนี้พัฒนาจากระดับรากหญ้าจนสู่ระดับสากลจริงๆ

แหม...ใครจะคิดล่ะว่าภพนี้เธอจะดันได้เป็นไฮโซยุคโบราณกับเขาด้วย

แต่งเนื้อแต่งตัวหรูหรา เดินไปทางไหนก็มีสาวใช้และผู้ติดตามร่างกำยำ รวากับบอดีการ์ดเดินตามไม่ห่าง กินนอนแต่ละที่ก็ได้รับการปรนนิบัติอย่าง ดี สะดวกสบายจนตัวซีก็เกียจเริ่มถามหาทุกวี่วัน หากเป็นแบบนี้ไปนานวัน เพี้ยเอินคงซีก็เกียจตัวเป็นชน

“ข้าจะออกไปเดินเล่นข้างนอก พวกเจ้าไม่ต้องตามเข้ามาหรอก” ทนอดอุ้ย อยู่ในเรือนมาหลายวัน สุดท้ายเพี้ยเอินก็ตัดสินใจออกไปเดินเล่นนอกเรือน อยากรู้เห็นผู้คนและบ้านเรือนสวยๆ หลังอื่นบ้าง

“เดี๋ยวบ่าวไปกับสุทนต์น้อย ให้กุ้เฝินเฝ้าเรือนเองเจ้าค่ะ” หนีเซียงละมือ จากผ้าที่ยังปักไม่เสร็จ ส่งต่อส่วนที่เหลือให้กุ้เฝิน

“เจ้าอยู่ที่นี้กับกุ้เฝินเถิด ข้าไปไม่นาน เดินเล่นแค่นี้เอง”

“แต่...”

“ข้ารับปากพวกเจ้าว่าจะไม่หาเรื่องใคร แค่เดินเล่นเฉยๆ” รู้เต็มอกว่า พวกนางเป็นห่วง กลัวเพี้ยเอินจะไปรังแกใครเข้า อยากรจะบอกเหลือเกินว่า ตอนนีเพี้ยเอินไม่กล้ารังแกใครแล้ว

“แต่บ่าวเป็นห่วง”

“ข้ารู้และขอบใจมากที่พวกเจ้าห่วงข้า ไว้ข้าจะรีบกลับแล้วกัน ไปละ” ไม่ยอมต่อความยาวสาวความยืด เพี้ยเอินเอ่ยจบก็รีบแผ่นแนบออกจากที่ ตรงนั้น ทิ้งให้บ่าวรับใช้อ้าปากค้าง ตกตะลึงกับท่าทางที่ไม่สมเป็นกุลสตรีของ สุทนต์น้อย คนที่แต่เดิมมักเซิดหน้า คอตั้ง ขอบวางมาดหยิ่งยโส จะเดินจะก้าว แต่ละที เชื่องช้าแผ่วเบางดงามจนกระโปรงแทบไม่ไหวติง รวากับลอยได้ คนนั้น บัดนี้กลับวิ่งไม่เสียวหลังตรงไปยังประตูเรือน เห็นเพียงหลังบางลึบๆ

“อากาศที่นี้ดีจัง บริสุทธ์...ชื่นใจ”

เพี้ยเอินพึมพำกับตัวเอง ขณะหยุดเดินอยู่บนสะพานทอดโค้งข้ามลำธาร สายเล็กที่ไหลมาจากอีกด้านหนึ่งหลังก้อนหินก้อนใหญ่หลายก้อน ไบหน้า จ้มลิ้มชะงมกองปลาสีสนสดใสหลายตัวที่แหวกว่ายไปมาในน้ำเพียงครู่จึงออก

เดินต่อ พ้นจากสะพานมาได้ ก็มีทางเดินเล็กๆ ปูด้วยหินสีขาวขัดถูจนขึ้นเงา ประณีตวางเรียงรายไปจดทาง ปลูกแซมด้วยหญ้า ทางเดินคดโค้งไปมา มีกอดอกไม้เตี้ยๆ ขึ้นสองข้างทาง เพยงเอนเห็นศาลาลหลังหนึ่งตั้งอยู่ไม่ไกล หลังคาสีดำ ปลายหลังคาส่งเป็นรูปปลามังกร ดูแล้วสวยงามและน่าสนใจยิ่ง

ชาที่จะก้าวไปทางศาลาหยุดชะงัก หูแว่วได้ยินเสียงพูดคุยกุยก้อก้อ และเสียงหัวเราะมาจากอีกด้าน ด้วยความอยากรู้จึงสาวเท้าไปตามเสียง

ร่างอ้วนแอ่นนั่งแอบอยู่หลังต้นไม้ทรงเตี้ยที่ตัดแต่งเป็นรูปทรง ประหลาด ศีรษะเล็กผยองขึ้นมองต้นเสียงที่น่าพาให้ตนอยากรู้ จนต้องแอบมอง รวกับหัวขโมย

ตรูฉีน้อยสองคนเบื่องหน้า ในมือถือตะกร้าหวาย กำลังช่วยกันเด็ด ดอกไม้หลากพันธุ์พูดคุยกะเซ้าเซ่ยแหย่ราวกับพี่น้องที่รักใคร่ แต่ที่ทำให้ เพยงเอนตาเบิกกว้างคือความงามของสองสาว คนหนึ่งใบหน้าน่ารักสดใสสมวัย อีกคนใบหน้างามสง่าดูเลอค่าอย่างบอกไม่ถูก ดวงตาเรียวยาว หางตาตัวโตโค้ง ขึ้น นัยน์ตาดำสนิท คิ้วรูปพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว ริมฝีปากเล็กสีชมพูเป็นมันเงา สองสาวช่างงามดูดอกท้อแย้มบานในฤดูใบไม้ผลิ

ถ้าจำไม่ผิด สาวน้อยที่ดูอายุน้อยสุดเหมือนจะเป็นเหยียนหง น้องสาวต่างมารดาของเหยียนเล่อ ส่วนสาวสวยงามสง่าไปทุกสัดส่วนที่สวมชุดสีเขียว คือฮู่จื่อ อนุคนโปรดของเหยียนเล่อ ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเหยียนเล่อถึงได้โปรดนัก ถึงงามขนาดนี้ ใครบ้างจะไม่โปรด เป็นเรอก็ชอบเหมือนกัน

“พี่ฮู่จื่อเก็บดอกมะลิจนเต็มตะกร้า มิทราบว่พี่พอจะแบ่งให้ข้าบ้าง ได้หรือไม่”

“หากเจ้าอยากได้ทำไมไม่เก็บเองเล่า”

“พี่ก็รู้ว่าข้าไม่ชอบดอกมะลิ”

“เพราะข้ารู้ถึงได้ไม่แบ่งให้เจ้าอย่างไรละ ของบางอย่างก็แบ่งให้ไม่ได้ ดีที่เป็นเจ้า เช่นนั้นข้าคงหนักใจ”

“หนักใจเรื่องอันใดเจ้าคะ” เหยียนหงถามอย่างสงสัย นางแค่หยอกเย้า

ฮู่จื่อเล่น เพราะรู้ทั้งรู้ว่าดอกมะลิที่อีกฝ่ายเก็บจะนำไปสกัดทำเป็นน้ำหอม มอบให้พี่ชายของนางที่ชื่นชอบกลิ่นหอมของมะลิ

“ไม่มีอะไร รีบเก็บกันเถอะ จะได้กลับเรือน” ฮู่จื่อตัดบท ตั้งใจเก็บดอกไม้ไม่อย่างจริงจัง อีกคนจึงรับคำสั่งเสียงเบาแล้วหันไปจดจ่อกับการเก็บดอกไม้

ท่ามกลางสายลมบางเบา ร่างอ่อนแอ้นตัดตลिनใจลุกจากที่ซ่อนก้าวไปหาสองสาว

ทั้งสองที่ตั้งใจเก็บดอกไม้ไม่รู้ตัวอีกทีก็มีบุคคลที่สามลวงล้ำเข้ามาพร้อมกับเสียงหวานใสเอื่อยทำลายความเงียบ

“พวกเจ้าทำอะไรกันหรือ”

เสียงที่จู่ๆ ก็ดังขึ้นแบบไม่ให้ลุ่มให้เสียงมาก่อน ส่งผลให้เหยียนหงรีบขยับกายหลบอยู่หลังฮู่จื่อทันที เมื่อจำได้ขึ้นใจว่าเจ้าของเสียงคือใครและหวังใช้ร่างฮู่จื่อเป็นกำบังกายจากสายตาของคนมาใหม่

เพยเอินเลิกคิ้ว มองตามการกระทำของเหยียนหงไม่ว่างตา อีกฝ่ายทำเหมือนเธอเป็นยักษ์เป็นมารที่หวังฉีกทิ้งร่างเจ้าตัวมากัดกิน ต่างจากฮู่จื่อที่ไม่ได้หลบ แต่โบหน้างมซัดเผือด สายตาคู่สวยดูจงสักลับฉายแววหวาดหวั่นมือที่กุมมือน้องสามีสั้นอย่างเห็นได้ชัด

“พะ...พี่สะใภ้ ทะ...ท่านหายดีแล้วหรือเจ้าคะ” เหยียนหงพยายามบังคับไม่ให้เสียงสั่นเอื่อยกระต่อนกระแท่น ไม่กล้าสบตาคนที่ตนกำลังถามราวกับคนซี้ซลาด

“ข้าหายดีแล้ว เลยอยากมาเล่นกับพวกเจ้า” คำว่า ‘เล่น’ ของเพยเอินหมายถึงอยากมาร่วมเสวนาดูด้วย เพื่อทำความคุ้นเคยมากกว่าเดิม แต่อีกสองคนกลับตีความต่างออกไป เข้าใจไปเองว่าเพยเอินคงอยากหาเรื่องรังแกเหมือนในนวนิยาย

“โปรดคอยด้วย วันนี้ข้ากับหงเอ๋อไม่ว่างจะเล่นกับท่าน ยังมีงานในคฤหาสน์อีกหลายอย่างให้เราต้องจัดการ ไว้วันหน้าเถิด” ฮู่จื่อเห็นน้องสามีหวาดกลัวกุมมือน้องสามีสั้นแน่นจึงเอ่ยขัดเพยเอินเสียงสั่นเครือ แม้จะตกใจที่เพยเอิน

หายดีและดูแข็งแรงจนไม่เหมือนคนเพิ่งหายป่วย ทว่าก็ไม่กล้าเอ่ยอะไรมากไปกว่านั้น

เสียงลั่นครี้อคล้ายหวาดกลัวเธอ แต่ถ้อยคำแฝงความนัยในประโยคดังจะโจมตีเธอว่าช่างว่างงานนักจนต้องมาหาเรื่องกลั่นแกล้งกัน

“เงินหรือ เอาจั๊ใหม่ พวกเจ้าไม่ว่างแต่ข้าว่างมากถึงมากที่สุด ข้าจะตามพวกเจ้าไปดีหรือไม่”

“ไม่ตี!” สองเสียงเอ่ยขึ้นพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย และถอยกรูดไปอีกหลายก้าว

เพย์เอินหลุดหัวเราะ สบตาหวาดหวั่นสองคู่อย่างไม่คิดหลบ ท่าทางหวาดกลัวเธอจนต้องถอยเพราะไม่อยากจะอยู่ใกล้ยิ่งจุดประกายขบขันในดวงตาคูโต ว่าแล้วก็ขยับเข้าใกล้สองสาวอีกนิด ขยับอีกนิด สองสาวก็ขยับถอยห่างอีกหน่อย

ท่าทางเหมือนจะมาหาเรื่องของเพย์เอินยิ่งกระพือความหวาดกลัวให้ฉายชัด จนสองสาวเกือบจะร้องขอความช่วยเหลือจากบ่าวรับใช้ที่พวกตนสั่งให้ไปเก็บดอกไม้บริเวณใกล้เคียง หากไม่มีเสียงทุ้มนุ่มลึกดังขึ้นเสียก่อน

“หยุดเดี๋ยวนี้!”

ร่างอ่อนแอั้นหยุดลงทันใด เมื่อร่างกายขยับไม่ได้ เพราะมือแข็งแรงข้างหนึ่งจับแขนตนจากด้านหลังแน่น เพย์เอินหลบตาลงมองมือที่เข้ามาขัดขวาง การทำความรู้จักของเธออย่างสำรวจ มือหนาแข็งแรงสีน้ำตาลทอง ผิวเนียนละเอียด นิ้วหรือก็เรียวยาวเสลาสวยงาม เล็บตัดเรียบร้อยดูสะอาดสะอ้าน

มือสวยจริงๆ เลย เป็นนายแบบโฆษณาครีมนทาผิวในชาติภพก่อนของเธอได้สบาย

เพย์เอินอมยิ้มกับความคิดตัวเอง ก่อนจะเอี้ยวตัวมามองเจ้าของเสียงคุ่นเคย มุมปากอมยิ้มก่อนหน้าเลือนหายไป แทนที่ด้วยรอยยิ้มกว้างอย่างไม่รู้ตัว เมื่อดวงตาคู่โตอ่อนหวานสบประสานกับดวงตาคมกล้าสีดำอมเทาเย็นชา คูนั่น ใจปล้นเต้นแรงขึ้นมาชั่วขณะหนึ่ง

ไม่ต้องให้ใครมาบอก เธอก็รู้ได้ทันทีว่าผู้ชายที่ยืนตรงหน้าคนนี่คือสามี
สุดที่รักของเพ็ญเอิน
...เหยียนแล้ว...

สาม สามี (คนอื่น)

เจ้าของดวงตาคมกล้ำสีดำอมเทาทั้งเย็นชาและดุดัน อย่างที่เรียกว่า ‘นัยน์ตาเสือ’ เหนือดวงตาเย็นชาคู่สวยตั้งดูตเพศตรงข้ามนั้นคือตัวโค้งงอตั้ง ฐนุ หน้าผากโหนกกว้าง แสดงถึงความฉลาดและเป็นคนมีวาสนา โหนกแก้มสูง คางสี่เหลี่ยมบึกบึน เสริมให้ใบหน้าชายหนุ่มหล่อเหลาคมเข้ม เรือนร่างสูงใหญ่สง่างาม เสื้อผ้าที่สวมแบบเนื้อจันทน์กลิ่นเนื้อแข็งแรงผ่านตา แสดงถึงการดูแลเอาใจใส่สุขภาพเป็นอย่างดี

เพียงเินเอียงคอเพ่งมองท่าทางไว้ตัวของคนที่ซึกมือกลับไปนานแล้ว บัดนี้ยืนไฟลหลัง มองตรงไปข้างหน้าด้วยสายตาแน่วแน่ ดวงตาคูโตยงจ้อง เขาเซมิ่ง สายลมบางเบาพัดพากลิ่นหอมหวานของมวลบุปผาต้องจุมูก รวมถึงกลิ่นหอมอ่อนๆ จากร่างสูงตรงหน้า จนต้องสูดเข้าปอดอย่างชื่นใจ

หุย...หอมอะ อยากจะบอกใจแทบขาด ไม่ต้องวางมาดก็ได้ แค่นี้ก็ใจละลายแล้วพ่อคุณ

เหมือนจะรับรู้ถึงสายตาไร้มารยาทที่มองมา เหยียนเล่อจึงก้มมองคนสูงแค่ออกเขาด้วยนัยน์ตาดู ว่าคนโดนดูทางสายตาหาได้สนใจไม่ ใบหน้าจิ้มลิ้ม ยังคงเคลิบเคลิ้ม อมยิ้มเล็กน้อย

เข้าใจแล้วว่าทำไมเพยเอินถึงรักถึงหลงสามีนัก ก็ดูเขาสี ไม่ต้องทำอะไร
แค่นิ่งเฉยๆ ก็ทำให้คนสิ้นไหวได้อย่างง่ายดาย รวมถึงเธอด้วย

“มองอะไร” เสียงถามห้วน กระซิบ เจ็บแสบตำหนิชัดเจน

ใบหน้าจิ้มลิ้มเงยขึ้นสบตวงตาคมกริบตึงตูดคู้่นั้น สองแก้มพลันแดง
เรื่อ หลุบตาลงมองพื้น ก่อนตบตะกุกตะกัก “มองสามี...” ละคำว่า ‘คนอื่น’
ไว้เกือบไม่ทัน

ไม่ใช่แค่เหยียนเล่อที่ประหลาดใจกับสิ่งที่ได้ยิน ชูยจือกับเหยียนหงก็
มีอาการไม่ต่างกัน ปกติแล้วหากอยู่ต่อหน้าเหยียนเล่อ เพยเอินจะสงบเสียงยม
ถามคำตอบคำ เป็นสาวน้อยไร้เดียงสา แม้แต่จะสบตากับเขายังไม่กล้า คอย
หลบตาเอียงอายอยู่ร่ำไป หากกลับหลังกลับแอมมองเขาตาละห้อย

เพยเอินอาจจะร้ายกับทุกคน แต่กับเหยียนเล่อแล้ว นางจะกลายเป็น
สาวน้อยแสนดีไปทันที

ว่าความแสนดีของนางก็ไม่ได้ทำให้เหยียนเล่อมองนางมากกว่าเดิม
ตรงข้าม เขายังหมางเมิน เย็นชากับนางขึ้นทุกวัน

“ทั้งหล่อทั้งเฒ่าเปิด ทำใจช้าเหลือแต่แรงจนควบคุมไม่ได้” เพยเอิน
บอกเขาเสียงรีนเริง เก็บกวาดความไร้ยางอายเข้ากรู ลีอกประตุนั่นหนา
หาได้หวาดหวั่นต่อสายตาดูที่มองมาอย่างปรามๆ ของชายหนุ่ม

นี่คือชาติภพใหม่ของเธอ ทำตามความปรารถนาของเพยเอินจะเป็นไร
ไป อีกอย่างหนึ่ง สนองต่อความต้องการอยากเกี่ยวคนหล่อ ซึ่งถ้าอยู่ในภพ
โน้นคงไม่มีวันได้ทำ มีแต่ได้กับได้

อ่า มองสามีคนอื่นนี่มันชุ่มชื่นหัวใจจริงๆ รู้สึกได้เลยว่าร่างกาย
กระชุ่มกระชวย

“สำรวมกิริยาของเจ้าด้วย ใครสั่งใครสอนให้เจ้าเอ่ยวาจาเช่นนี้ หาก
คนนอกได้ยินเข้าจะหาว่าฮูหยินน้อยตระกูลเหยียนไร้การอบรม จะพลอย
เสื่อมเสียไปยังบิดาของเจ้าได้”

“ท่านพี่อย่าได้ตำหนิไปเลยเจ้าค่ะ นางเพิ่งหายจากอาการบาดเจ็บ สติ

คงยังเลอะเลือน ถึงได้พูดจาไร้การไตร่ตรองออกมา ท่านอย่าได้นำมาใส่ใจ” เสียงหวานใสดูจะขึงแก้วตั้งขึ้นจากเบื้องหลัง เรียกความสนใจของทุกคนได้เป็นอย่างดี

เหยียนเล่อปรายตาเห็นชาตจุน้ำแข็งพันปีผ่านร่างเพ่ยเอินไปด้านหลัง ก่อนจะสาวเท้าไปหยุดตรงหน้าสองสาวน้อยที่ขำขึงกับการเดินเข้ามาร่วมวงของเพ่ยเอิน

“หน้าเจ้าชืดเซียวไปหมดแล้ว กลับเรื่อนก่อนเถิด งานพวกนี้สั่งให้บ่าวรับใช้ทำ เจ้าไม่จำเป็นต้องทำเอง ร่างกายเจ้ายิ่งอ่อนแออยู่ด้วย เกิดล้มป่วยไปจะอย่างไร” เหยียนเล่อเอ่ยเสียงเรียบ กวาดตามองคนหน้าชืดด้วยใบหน้าขรึม ก่อนจะมองเลยไปยังน้องสาวและถอนหายใจออกมาแผ่วเบา

“ข้าอยากลงมือทำให้ท่านพีด้วยตัวเอง” นางว่าเสียงอ่อย ส่งมือให้เมื่อมือหนายื่นมาช่วยประคอง

“แค่เจ้ามีแกลใจทำให้ ข้าก็ดีใจแล้ว เจ้าไม่จำเป็นต้องทำเอง พักผ่อนบ้าง เจ้าเองก็เหนื่อยไม่น้อย”

“พี่ผู้ขี้ขลาดอยากให้เป็นของขวัญวันเกิดของพี่ใหญ่เจ้าค่ะ”

“เหยียนหง!” นางปรัมเสียงไม่จริงจัง หลบตาลงอย่างเอียงอาย เมื่อเขามองมาด้วยสายตาดำมืด มุมปากบางสรวลไค้งเป็นรอยยิ้มบางๆ มือที่ช่วยประคองกระชับกายบางขึ้น ร่างงามทั้งตัวแนบกายแกร่ง พิมพ์เสียงหวานกับออกกว้าง

“ข้าแค่อยากให้ท่านพีมีความสุข ไม่ได้เหนื่อยอะไร”

“จื่อเอ๋อ...ลำบากเจ้าแล้ว” ครานี้หน้าเสียงเขาทุ้มนุ่ม สายตาที่ทอดมองคนในอ้อมแขนก็อ่อนโยน

เพ่ยเอินมองการกระทำของสองสามีภรรยาด้วยสายตาดำกึกกว้าง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นสับสน และเจ็บปวดลึกๆ อยู่ในอกแวนหนึ่ง สุดท้ายก็เป็นแววตารื่นเริงบันเทิงใจ

เธอไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นถึงได้รู้สึกสับสนและเจ็บปวดเสียวแวนหนึ่ง จน

ต้องปลอบใจตัวเองว่าคงเพราะหัวใจดวงนี้ยังเป็นของเพยเอินและมีตัวตนของเธอรวมอยู่ด้วยส่วนหนึ่ง ความรู้สึกของเพยเอินจึงได้ส่งต่อมายังเธอ

เพยเอินรับสละความรู้สึกเหล่านั้นทิ้งไป แทนที่ด้วยความรื่นเริง ว่ากันตามจริง หมู่หม้อหล่อสาวสวยตรงหน้าช่างเหมาะสมกับราวกิ่งทองใบหยก หากไม่คิดว่าหมู่หม้อเป็นสามีของเพยเอินด้วยละก็ เธอก็แอบเชียร์ความรักของคนทั้งคู่เหมือนกัน

สามีคนอื่นนี่ ยิ่งมองก็ยิ่งหล่อ ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ถูกใจไปหมด

“ทำไมถึงยังไม่กลับไปพัก เพิ่งหายดี ไม่ควรออกมาเดินตากแดดตากลมข้างนอก แล้วบ่าวรับใช้ของเจ้าหายไปไหน ถึงได้ปล่อยให้เจ้าออกมาเดินเล่นคนเดียว” แม้ไม่ได้ไปดูอาการด้วยตัวเอง แต่เขาก็ได้รับรายงานอาการบาดเจ็บของนางจากท่านหม้อหยวนทุกอย่าง ด้วยงานที่ยุ่งจนล้นมือจึงให้พ่อบ้านหลังี่ช่วยเป็นธุระจัดการให้

แต่ถึงขั้นเดินออกมาเองได้แบบนี้ คงหายดีจนไม่น่าเป็นห่วงอะไร

“ข้าเป็นคนสั่งห้ามพวกนางไม่ให้ตามมาเอง”

“เช่นนั้นเจ้าก็สมควรกลับเรือนได้แล้ว เดี่ยวข้าจะเดินไปส่ง” เหยียนล่อค่อยๆ ปล่อยร่างงามในอ้อมแขน โดยสาวงามทำเพียงหลบเปลือกตาลง เลยมองไม่เห็นแวตาว่านางกำลังรู้สึกอย่างไร ร่างสูงเหลือบเห็นบ่าวรับใช้ของนางกับน้องสาว จึงกวักมือให้มาพาทั้งสองกลับเรือน

ยังไม่ทันที่ใครจะได้เดินกลับเรือน เสียงหวานติดน้อยใจก็เอ่ยขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“อยู่แต่ในเรือนมาหลายวัน ข้าให้คิดถึงท่านพี่ยิ่งนัก จึงตามเสียงหัวใจตัวเองมาหาท่าน ไยท่านช่างใจร้ายกับข้าหนักเล่า ไม่มาเยี่ยม ข้าไม่ว่า คำทวงหาสักคำไม่ถามไถ่ ข้าไม่ถือ แต่ห้ามไม่ให้เจอ ข้าปวดใจยิ่งนัก” ฮ่าๆ น้ำเน่าจริงๆ แต่เพยเอินก็เอ่ยออกไปแล้ว และแทบกลืนหัวเราะไม่ไหว เมื่อเห็นสีหน้าสุดซึ้งของชายหนุ่มที่เคร่งขรึมเย็นชาก่อนหน้า บัดนี้น้ำแข็งบนใบหน้าหลุดล้วย ไม่มีชิ้นดี

เอ้! ถ้าจีบสามีตัวเองจะผิดไหม อยากไม่สนใจเพย์เอ็นดีนั๊ก เธอจะตามติดให้เขารำคาญใจไปเลย

ชาติที่แล้วเธอไม่มีแฟน อย่าว่าแต่แฟนเลย ความรักยังไม่มีความชัด เพราะมีว่แต่ทำงานหาเงินส่งให้แม่ หากมีคนหล่อเดินผ่านเธอก็ชอบมอง ปลื้มเป็นธรรมดา มาชาตินี้คิดเธอ...ว่าเธอจะยอมทิ้งนิสัยเดิมไป ยิงมีสามีหน้าตาดี ไม่มองก็โง่แล้ว แบบนี้ยิ่งมองยิ่งไม่ผิด เพราะเพย์เอ็นดีมีสิทธิ์เต็มๆ

สามีตัวเอง หากไม่มองจะให้ไปมองใคร

“เจ้าพูดเหลวไหลอะไร” ชายหนุ่มหรีตามองคนพูดพลาถควบคุมสีหน้าให้กลับมามีหน้าตาดี แต่แม่ตัวดีพอเริ่มหายดีก็ดูแปลกไปจากที่เคย ความสงบเสถียรหลอกลตาที่เขาเคยประจักษ์แก่ใจเลื่อนหายไปสิ้น บัดนี้เหลือเพียงใบหน้าแหม่มยิ้ม ดวงตาคุ้โตต้องแสงเปล่งประกายแวววาวที่มองสบมาอย่างมันคง กับถ้อยคำไม่สมเป็นกุลสตรีของคุณหนูที่มาจากตระกูลผู้ดี ราวกับเปลี่ยนเป็นคนละคน

“ข้าหาได้พูดเหลวไหล แต่มันเป็นถ้อยคำที่มาจากใจข้า อย่าใจร้ายนักละเลย ใจข้าคิดอย่างไร มีหรือท่านที่คนดีจะไม่รู้” เสียงหวานตัดท้อ ยกสองมือขึ้นปิดหน้าราวกับเสียใจที่ความในใจที่เผยไปถูกเขากล่าวหาว่าไร้สาระ แต่ความเป็นจริงแล้วเพย์เอ็นดีกำลังกลั่นหัวเราะต่างหาก จนต้องยกมือขึ้นปิดหน้าร่างกายสั่นไหว ทนทานแรงหัวเราะไม่ไหว

ท่าทางของเพย์เอ็นดีกลับทำให้ทุกคนคิดว่าเธอกำลังร้องไห้

“ข้าจะถือว่าเจ้าเพิงหาย สติคงเลอะเลือนดังที่จื่อเอ้อว่า จะไม่ถือสาคำพูดของเจ้า”

“สิ่งที่พูดไป ข้ามีสติรู้ความดีทุกอย่าง หากได้เลอะเลือนดังคำกล่าวหาของใครไม่”

“เจ้า!”

“หากท่านที่มีใจเป็นห่วงข้าสักนิด ควรจะดูแล เอาใจข้าสักหน่อย ท่านที่รู้หรือ ว่าคนเจ็บที่เพิงหายจิตใจบอบช้ำนั๊ก อะไรนิดอะไรน้อยมากระทบ

กายใจอันบอบช้ำของข้าอาจแตกสลายเป็นฝุ่นผงไปในพริบตาได้” ไม่ว่าเพย-
เอินจะพูดอะไรออกไป ถ้อยคำเหล่านั้นก็ได้สร้างรอยแผลขึ้นในใจของσύจื่อ
หลายแผล มือเรียวเล็กกำกระโปรงตัวเองแน่น เหลือบตาสบดวงตาคู่โตรื่นเริง
ที่หาได้มีรอยสะอื้นแวบหนึ่ง

σύจื่อสะบัดตัวเดินจากไป โดยมีเหยียนหงและบ่าวรับใช้เดินตามไป
อย่างรีบร้อน

“กลับเร็ว!” เหยียนเหล่ส่งเสียงเข้ม ถอนสายตาจากร่างอ่อนแอ้นออก
เดินนำไปโดยไม่รู้ว่าคนถูกสั่งจะตามมาหรือไม่ ชายหนุ่มกำลังครุ่นคิดอย่าง
หนักกับการเปลี่ยนแปลงของนาง

อะไรทำให้แม่ตัวดีหันมาเกี่ยวเขาอย่างที่ไม่เคยนึกทำมาก่อน

ท่านพี่! ท่านพี่!

แค่ได้เรียกไม่กี่ครั้งก็ดูจะคล่องปากและรู้สึกดีอย่างประหลาด

เพยเอินอมยิ้มเมื่อนึกถึงคนหน้าหล่อแต่ว่างมาดเย็นชาที่เดินมาส่ง แต่
กลับไม่ยอมรอเธอ เอาแต่เดินนำลึ่วๆ จนต้องวิ่งตาม ตาคู่ดูมีบ้างที่หันมาปราม
ทว่าก็ไม่ได้เอ่ยอะไร เดินมาส่งถึงหน้าเรือนแล้วก็รีบจากไป ราวกับกลัวว่าเธอ
จะฉุดเขาเข้าห้องอย่างไรอย่างนั้น

ยิ่งเขาทำตัวเย็นชา เห็นห่าง ยิ่งอยากจีบ แต่คนที่ไม่เคยจีบใครอย่าง
เธอ นอกจากจำมาจากละครและนิยาย สกิลการจีบระดับอนุบาล เธอเองก็ไม่
ได้คาดหวังอะไร จีบเอาฮา ไม่ได้หวังจริงจัง หากจะทำให้เหยียนเหล่หวนใจ
ก็ถือเป็นผลพลอยได้ หญิงสาวจำต้องพับความคิดแผลงๆ ของตัวเองไว้ เมื่อ
กู่เฟินเดินถือถาดใส่อาหารเที่ยงมาวางบนโต๊ะ

“อาหารเที่ยงมาแล้วเจ้าคะ”

“ข้ารู้แล้ว” ร่างอ่อนอรชรลุกจากตั่งไม้ตัวยาวที่ปูทับอย่างหนาข้าง
หน้าต่างมายังอาหารเที่ยงที่ส่งกลิ่นหอมเย้ายวนกระเพาะ

“พวกเจ้าเองก็ไปกินเถอะ ไม่ต้องอยู่ปรนนิบัติข้า” เมื่อกู่เฟินจัดการริน

น้ำชาและยกอาหารออกมาจากถาดเรียบร้อยแล้ว เพยเอินจึงเอ่ยปากให้ทั้งสองไปกินข้าว คราแรกที่เธอให้ทั้งสองไปกินข้าว หนี้ซึ่งกับกู่เฟินต่างก็ไม่มีใครยอม ภายหลังทั้งสองรู้ว่าคงห้ามไม่ได้จึงยอมไปแต่โดยดี

โธ่เอ๊ย! กินข้าวแค่นี้ไม่ต้องอยู่ปรนนิบัติหรอก เธออายุ...มีคนคอยดู จะสวาปามก็ทำไม่ได้ สู้กินคนเดียว ทำอะไรก็ไม่ต้องระวังว่าจะไม่งาม

“เจ้าคะ” ลับร่างสองสาว หญิงสาวจึงหันมาสนใจกับข้าวตรงหน้า ทุกมือเธอจะกินไม่มีเหลือ ไม่ใช่ว่าอร่อยมากจนต้องกินหมด แต่เธอเสียดายกว่าจะได้เข้ามาแต่ละเม็ด ชาวนาต้องลำบากลำบากขนาดไหน จะกินทิ้งกินขว้างได้อย่างไร แม่เธอสอนมาดี ลูกสาวที่รักและเชื่อฟังแม่จึงปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ถึงได้มีหุ่นอ้วนกลมสมบูรณ์ จนเพื่อนร่วมงานแซวว่าแม่เลี้ยงมาดี

อยู่ที่นี้เธอก็ยังตามใจปาก กินทุกอย่างที่กินได้ และโชคดีที่ร่างเพยเอินอ้วนยาก กินเข้าไปเท่าไรก็ไม่อ้วนสักที คนชอบกินแล้วยังชอบใจ

นอกจากอ้วนยากแล้ว สัดส่วนทุกอย่างบนร่างยังคงงามจนสร้างความอิจฉาให้สาว ๆ รุ่นเดียวกันได้เลย ออกเป็นอก เอวเป็นเอว สะโพกเป็นสะโพก ผิวหรือก็เนียนนุ่มหอม ที่รู้เพราะเธอเคยถอดเสื้อแอบดูมาแล้วนะสิ ถึงขั้นอ้าปากค้างตะลึงกับความงามที่ยากจะพานพบบนคนคนเดียวได้

ตอนเด็กแม่เลี้ยงด้วยอะไรถึงได้งามนักเพยเอิน

แม่ที่นี้จะไม่มีความอำนวยความสะดวกที่ทันสมัย แต่ก็สะดวกสบาย จนไม่จำเป็นต้องพึ่ง ไม่รู้ว่าปานนี้แม่กับยายยังทำขนมส่งขายตลาดหน้าอำเภอหรือเปล่า แล้วตายนางานตะกร้ากับทำไม้กวาดขายอยู่ไหม พวกเขาสบายดีหรือเปล่า คนไกลบ้านได้แต่ทอดถอนใจ

เธอคงเรียกที่โน่นที่บ้านไม่ได้อีกแล้ว ที่นี้ต่างหากจะกลายเป็นบ้านของเธอ ทุกอย่างต้องดำเนินไปตามครรลองของมัน จะฝันชะตาฟ้าลิขิตได้อย่างไร เลิกคิดแล้วกินข้าวดีกว่า...

“งานนี้เผ็ดไปหน่อย น้ำแกงถ้วยนี้ก็จัดเกินไปแทบไม่รู้รส ผัดผักจานนี้ก็แห้งเกินไป” บ่นมึนงาแต่ก็ไม่ลืมนึกถึงข้าวในปากไปด้วย มือก็คอยคืบกับข้าว

ส่งเข้าปากเรื่อยๆ จนทุกอย่างบนโต๊ะพร่องลง

อาหารที่รสชาติดีอร่อย แต่บางอย่างก็ปรุงไม่ถูกปาก รวมถึงวัตถุดิบที่ใช้ บางอย่างก็ใส่เยอะจนดูสิ้น บางอย่างก็ใส่น้อยจนไม่รู้รส บางอย่างไม่ควรใส่กลับใส่ อย่างเช่น ผัดผักจานนี้ รสชาติก็ดีอยู่หรอก หากน้ำปรุงรสจะไม่แห้งเหือดจนผักเกือบไหม้ กระเทียมที่ควรใส่ให้พอมักกลิ่นหอม กลับเยอะจนจะกลายเป็นผัดกระเทียม

บางมื้อน้ำแกงที่ควรใส่รสชาติกลมกล่อมกลับเติมไปด้วยคราบน้ำมัน คนไม่ชอบกินถึงกินขำยังขยาด ต้องใช้ช้อนตักน้ำมันทิ้งก่อนจะกินได้

บางที่เพยเอินควรจะไปเดินเล่นแถวห้องครัวดูสักหน่อย

จู่ๆ คำพูดของชู่ยี่จี้กับเหยียนหงตอนอยู่ในสวนก็ลอยเข้ามาในหัว พวกนางลงทุนไปเก็บดอกไม้ เพราะชู่ยี่จี้ตั้งใจจะสกัดน้ำหอมกลิ่นมะลิเพื่อเป็นของขวัญวันเกิดให้เหยียนเล่อ

อีม มะรินนี่เป็นวันเกิดของเหยียนเล่อ เพยเอินเองก็ต้องทำอะไรสักอย่างเป็นของขวัญให้เขาเช่นกัน จะให้อะไรดี ด้วยฐานะอย่างเหยียนเล่อ ผู้นำตระกูลคนปัจจุบันคงไม่ขาดอะไร

ชู่ยี่จี้ให้น้ำหอม เพยเอินจะให้อะไรดี ทุกปีที่ผ่านมา ในฐานะคู่หูชั้นเพยเอินให้ของขวัญเล็กใหญ่ ไม่ว่าจะป็นหนังสือบทกลอนที่คัดขึ้นเอง ผ้าเช็ดหน้าที่ทำลายดอกมะลิ รองเท้าที่ปักเอง หรือกระซังติดพินให้เขาฟังทุกอย่างเพยเอินล้วนทำมาหมดแล้ว

หรือเธอจะนำตัวเองผูกโบส่งไปให้เขาดีไหมนะ ดิกๆ เพยเอินหัวเราะกับความคิดพิสดารของตัวเอง ทำอย่างนั้นจริงคงถูกเขาตะเพิดออกมาแทบไม่ทันสิไม่ว่า

เอาเถอะ จะให้อะไรเดี๋ยวคงคิดออกเอง

ห้องหนังสือทางด้านตะวันออกของเรือนแสงจันทร์

ขนมเบี๊ยะไส้ถั่วเขียวเค็มลูกกลมๆ สีเหลืองส่งกลิ่นหอมไปทั่วห้อง จอก

น้ำชาสี่ขาวครึ่งจอกวางเคียงข้างด้านหนึ่งของโต๊ะที่เต็มไปด้วยกระดาษและหนังสือ

แสงเทียนจุดประกายแสงสว่างในยามค่ำคืนเป็นเงาอุบโหล จนวนาร่างของคนในห้องสูงยาวทาบไปกับพื้น ดึกมากแล้ว ทว่าเจ้าของเรือนยังนั่งทำงาน ไม่ได้พักมาตั้งแต่ช่วงบ่าย และไม่มีทีท่าว่าจะพักไปจดเข้า ภาพเช่นนี้ถือเป็นภาพปกติที่จินเฟิงเห็นจนชินตา จึงเลิกทักท้วงกับการทุ่มเททำงานจนไม่มีเวลาพักของนายน้อย

จินเฟิงติดตามนายน้อยมาตั้งแต่ยังเด็ก พอโตขึ้นก็เป็นผู้ช่วยคนสำคัญของนายน้อย คอยติดตามรับใช้ด้วยความจงรักภักดีเสมือนความเมตตาของนายผู้เฒ่าที่เลี้ยงดูเขามา ไม่มีวันไหนที่เขาจะเห็นนายน้อยนอนแต่หัวค่ำและตื่นสาย นอกจากล้มป่วย จึงไม่แปลกที่โรงเตี๊ยมสมปรารถนาจะเจริญรุ่งเรืองขึ้นทุกวัน

“พ่อบ้านหลี่” ชายหนุ่มวางพู่กันในเมืองลง แล้วเคาะโต๊ะเบาๆ เป็นอาการที่เขามักทำประจำ เมื่อตกอยู่ในภาวะครุ่นคิด

“ขอรับนายน้อย”

จินเฟิงที่กำลังดูสมุดบัญชีสาขาหนึ่งทางเหนือเงยขึ้นมองพ่อบ้านหลี่ที่ยกของว่างยามดึกเข้ามา และถูกนายน้อยรังตัวไว้ ซึ่งกำลังยื่นกุมมืออย่างสงบบอกอีกมุมหนึ่งของห้อง

“พ่จี้ช่วยตามท่านหมอมหาตรวจดูอาการซูหยินน้อยให้ละเอียดและมารายงานข้าก่อนเที่ยง”

“ขอรับ...เอ่อ หลายวันก่อน บ่าวรับใช้ของซูหยินน้อยแจ้งมาว่ากับข้าว่าที่ทางครวล่วงไปให้ทางเรือนโบตันน้อยลง” พ่อบ้านหลี่ลำบากใจกับเรื่องที่พูดไปไม่น้อย

“หืม แล้วอย่างไร” เส้นผมหนุ่มยาวบดบังเสี้ยวหน้าหล่อเหลาไปครึ่งหนึ่ง แต่ไม่อาจซ่อนเร้นหยันตาฉายแววกระด้างเย็นชาคู่หนึ่ง

“ดูเหมือนจะไม่พอกิน ซูหยินน้อยกินไม่อิ่ม บ่าวของซูหยินน้อยเลยมา

ขอให้เพิ่มกับอีกสองสามอย่างขอรับ”

“ส่งไปให้ตามที่นางขอ แล้วส่งบ่าวรับใช้ชุดใหม่เข้าไปปรนนิบัติฮูหยินน้อยด้วย เริ่มพรุ่งนี้เลยแล้วกัน”

“ขอรับ” เมื่อเห็นนายน้อยโอบก้อมือเป็นเชิงว่าหมดธุระแล้ว พ่อบ้านหลักจึงออกจากห้องหนังสือ ตรงไปทางเรือนสำหรับให้บ่าวรับใช้พำนัก

“เจ้าคิดอย่างไร”

“ตั้งแต่ฮูหยินน้อยพ้นจากอาการบาดเจ็บ ดูเหมือนจะเปลี่ยนไปเป็นคนละคนเลยนะขอรับ” จินเพิงที่เฝ้ามานานหลายปี เขาคอยตามรับใช้นายน้อยจึงพลอยรู้เรื่องอาการของฮูหยินน้อยจากท่านหมอบอกไปด้วย

“นั่นสินะ นางดูเปลี่ยนไปจริงๆ” แต่ก่อนนั้นเพยเอินมักอยู่แต่ในเรือน จะเห็นนางแต่ละครั้งก็ตอนที่เขาเรียกพบเพื่อตักเตือนกลายๆ ถึงปัญหาที่นางก่อกลับหลังเขา ข้าวปลาก็กินน้อยเหมือนแมวดม พ่อบ้านหลักกลับบอกว่านางเจริญอาหารขนาดว่ากินไม่อิ่มจนต้องขอเพิ่ม ทั้งที่ก่อนหน้านี้นางเองเป็นคนแจ้งไปทางแม่ครัวให้ลดปริมาณอาหารลง

วันนี้ยังมีหน้ามาเกี่ยวเขาด้วยวาจาหึงเกริม ไม่รู้ว่าไปหัดเรียนมาจากไหน

หรือเขาจะละเลยนางจนไม่รู้ว่านางเปลี่ยนไปตอนไหน เปลี่ยนไปได้อย่างไร เหตุใดถึงเปลี่ยนไปได้เพียงนี้

เพยเอิน เจ้าคงไม่ได้กำลังเรียกร้องความสนใจจากข้าด้วยวิธีการใหม่ใช่หรือไม่

สี่ ถ้วย

เพยเอินมองตัวเองในกระจก สำนวความเรียบร้อยอีกครั้ง ร่าง
อ่อนแอ้งนวมสง่าในชุดสีชมพู กระโปรงจีบบานยาวระพื่น ผมยวสสวยถูกถัก
เป็นเปียย่อนเก็บผมจากท่ายทอยขึ้นไป เก็บรวบทั้งศีรษะ เปิดเผยไบทหน้าจิ้มลิ้ม
ไซร์กรอบหน้าสวย เครื่องประดับผมมีแค่เป็นหยกสีขาวเรียบๆ ที่ซ้อมือชาวจุ
หิมะสวมกำไลหยกแดงเล็ดนทกตัดกับสีผิวดูโดดเด่น

เครื่องประดับเหล่านี้สวยงาม ประณีต เลอค่าสมราคา แต่ใส่เยอะไป
ก็หนัก แต่งแค่นี้ก็พอแล้ว

“เอละ ไปกันเถอะ ข้าทิวแล้ว” เมื่อสำวความเรียบร้อยจนพอใจ
เพยเอินจึงหันไปเอ่ยกับกู่เฒ่าที่วันนี้เข้ามาดูแลเธอตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง เลี้ยวเวลา
ที่เพยเอินหมุนตัวเพื่อเดินออกไปยังห้องด้านนอก ร่างอ่อนแอ้งนวมเกิดอาการ
หน้ามืดจนต้องยึดขอบโต๊ะที่วางกระจกทองเหลืองไว้เป็นหลัก

“สูหยินน้อยเป็นอันใดเจ้าคะ” กู่เฒ่ารีบเข้ามาประคองด้วยสีหน้าห่วงใย

“ข้าไม่เป็นไร แคร์ู้สึกหน้ามืด เตี้ยวคงดีขึ้น” เอ่ยปลอบเสียงนุ่มหวาน
ตื่นตันใจทุกครั้งที่มีคนคอยเป็นห่วงเป็นใย

“ท่านต้องดูแลตัวเองดีๆ เกิดเดินสะดุดทกหล่มไปจะแยเอาได้นะเจ้าคะ”

“ข้ารู้แล้ว เมื่อก่อนหนึ่งเที่ยงก็ย้ายที่หนึ่ง วันนั้นก็เจ้า ข้าจำได้ขึ้นใจเสียวละ”

“ไม่ใช่แค่จำ แต่ท่านต้องปฏิบัติตามด้วย ห้ามวิ่งและห้ามกระโดด หากต้องการอะไรก็เรียกบ่าวทำให้ เข้าใจหรือไม่เจ้าคะ” สีหน้ากู่เฟินจริงจังจนเพยเอินรับคำสั่งเสียงอ่อย เธอทำภาพพจน์กุลสตรีชั้นสูงอันงดงามของเพยเอินเสียหายย่อยยับ จึงรู้สึกเกรงใจกู่เฟินคนเจ้าระเบียบมากเป็นพิเศษ

“เช่นนั้นก็ดีเจ้าคะ บ่าวจะระครองท่านไปนั่งนะเจ้าคะ”

“อืม” เพยเอินปล่อยให้กู่เฟินระครองตนไปนั่งยังโต๊ะกลมด้านนอกที่มีกับข้าวหน้าตาน่ากินวางเรียงกันเกือบเต็มโต๊ะ หญิงสาวเล็กคิ้วแปดก๊วยใจ แต่ไม่ทันจะได้เอ่ยปากถาม หนึ่งเที่ยงที่ยืนรอปรนนิบัติก็พุดขึ้นมาเสียก่อน

“พ่อบ้านหลี่ให้แม่ครัวทำกับข้าวเพิ่มจากเดิมถึงสองส่วนให้สูหยินน้อย นับจากนี้ไปเจ้าคะ”

“ประเสริฐ!” หญิงสาวยิ้มว่า หยิบตะเกียบขึ้นคีบเนื้อปลาสีขาวที่แกะก้างออกใส่ผักสีเขียวรสชาติเหมือนขึ้นฉ่ายมาไว้ในชาม ก่อนจะเปลี่ยนเป็นคีบน่องไก่อบสมุนไพรมาชิม ใบหน้างามหลับตาพริ้ม ต้มดื่อกับรสชาติหอมกรุ่นของสมุนไพรหลากหลายชนิดที่ใส่ไปกับเครื่องเทศ เนื้อไก่นุ่มกำลังดี เคี้ยวง่ายกลืนไปแล้วยังได้กลิ่นหอมของสมุนไพรติดปลายลิ้น

ตั้งแต่มาอยู่ที่นี้ มื้อนี้ดูเหมือนจะเป็นมื้อที่อร่อยที่สุดเลยก็ว่าได้ อ้า... สุขใจจะเท่าสุขในการกินเป็นไม่มี

“ข้าอยากกินเตงโม เตี้ยวกินมือเช้าเสร็จ พวกเราไปเดินเล่นแถวห้องครัวหน่อยเถิด” จู่ๆ เซ้านี้ที่รู้สึกอยากกินเตงโมขึ้นมา จึงเอ่ยชวนหนึ่งเที่ยงกับกู่เฟิน คิดว่าแอบไปคนเดียวคงโดนดู

“เตี้ยวบ่าวไปนำมาให้เจ้าคะ สูหยินน้อยไม่ต้องลำบากเดินไปไกลถึงห้องครัว ในนั้นทั้งร้อน เสียงดัง มีควันและกลิ่นเต็มไปหมด เตี้ยวกลิ่นจะติดกายเอาได้”

“ใช่เจ้าคะ สูหยินน้อยประสงค์สิ่งใด แค่อ่อยบอก พวกบ่าวจะหามาให้เองเจ้าคะ”

“ข้ารู้ว่าพวกเจ้าเป็นห่วง แต่แบบนี้ออกจะเกินไปหน่อย ให้ข้าได้ยึดเส้นยึดสายบ้างเถิด ไม่เช่นนั้นข้าคงกลายเป็นร่องรอยเข้าสักวันเพราะทำอะไรเองไม่เป็น” ตังจิในใจชอบกลับกับความเป็นห่วงไม่เข้าเรื่องของสองสาว แต่ความตึงตังสลับของเพยเอินก็ถูกไขกระจ่างด้วยคำพูดต่อมาจากหนี่เซียง

“ท่านไม่ใช่ตัวคนเดียวแล้ว หากคุณชายน้อยและท่านเกิดเป็นอะไรไปจะทำอย่างไรเจ้าคะ”

เคล้ง!

ตะเกียบร่วงจากมือบางกระทบบิ้นดังไปทั่วห้อง

หะ...ห้อง เธอห้อง ไม่ใช่สิ เพยเอินห้อง จะเป็นไปได้อย่างไรกัน เหตุใดในความทรงจำของเพยเอินถึงไม่มีเรื่องนี้รวมอยู่ด้วย ที่สำคัญ ห้องในวัยเพียงแคelibเจ็ดปีนี่นะ อยากจะเป็นลม

แม้จะเดาว่าคนสมัยก่อนนิยมแต่งงานตั้งแต่อายุยังน้อยและให้กำเนิดบุตรตั้งแต่เยาว์วัย แต่สำหรับคนที่มาจากศตวรรษที่ 21 ยุคที่ผู้หญิงมีอิสระ มีสิทธิเท่าเทียมผู้ชาย การศึกษาไม่ขีดกั้น สามารถดูแลตัวเองได้ โดยไม่ต้องพึ่งพาผู้ชาย ส่วนใหญ่จะแต่งงานก็ตอนที่อายุล่วงเลยไปเลขสาม เพราะเป็นวัยที่พร้อมสำหรับทุกอย่าง พอมาเจอแบบนี้ หญิงสาวจึงตกใจ

พระเจ้า! พรากผู้เยาว์เซียวนะ เหยียนแล้วพรากผู้เยาว์

“ตั้งแต่เมื่อไหร่ ห้องตั้งแต่เมื่อไหร่” เสียงหวานติดลิ้นถามรื้อนรณ คงไม่ได้เป็นอย่างที่เธอคิดหรอกนะ เสียงนุ่มน่าฟังมีจังหวะจะโคนในการพูดของหนี่เซียงยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าสิ่งที่เพยเอินคิดนั้นถูก

“บ่าวกับกุ่เฟินก็เพิ่งรู้ตอนที่ตามท่านหมอยวนมารักษาอาการบาดเจ็บของท่าน”

“พวกเราเลยขออ้อนให้ท่านหมอย่าเพิ่งบอกเรื่องท่านห้องให้ใครรู้เกรงว่าหากมีคนรู้ ท่านที่ยังนอนไม่ได้สติอาจโดนปองร้ายได้ จึงต้องปกปิดไว้” พวกนางกังวลแทบตายเมื่อรู้ว่าสูลุหิณน้อยบาดเจ็บสาหัสไม่ได้สติ แล้วยังตั้งครมร์ จึงต้องขออ้อนให้ปิดเป็นความลับ

โชคดีที่ลูกในท้องของซูหยินน้อยไม่ได้รับผลกระทบใดๆ

ซูหยินน้อยที่ประสบเหตุกลุ่มโจรป่าดักปล้นจนได้รับบาดเจ็บ นอนไม่ได้สติ หากทุกคนรู้ว่าซูหยินน้อยตั้งครรรภ์ อาจมีพวกไม่หวังดีถือโอกาสนี้วางแผนทำเรื่องเลวร้ายขึ้นได้ อะไรจะเกิดขึ้นก็สุดจะคาดเดา

“โปรดลงโทษป่าด้วยที่ตัดสินใจทำไปโดยพลการ” สองบ่าวสาวทรุดกายคุกเข่า ไชกศีรษะกับพื้นเสียงดัง เพยเอินตกใจกับเสียงหน้าผากกระทบพื้น รีบยื่นมือไปช่วยประคองตัวทั้งสองไว้

“พวกเจ้าอย่าทำเช่นนี้ ที่พวกเจ้าทำไปเพราะเป็นห่วง ข้าจะลงโทษพวกเจ้าได้อย่างไร รีบลุกขึ้นมาแล้วค่อยคุยกัน”

“ขอบคุณซูหยินน้อยที่เมตตาเจ้าค่ะ” หน้าผากที่เป็นรอยแดงชัดเจนทำให้เพยเอินท้อถอนใจ เอื้อมมือไปสัมผัสรอยแดงบนหน้าผากของกู่เฟินแผ่วเบา คิดว่าเดี๋ยวต้องตามท่านหมอยาตรวจหน้าผากของสองบ่าวสาว จะได้มียาทาแก้ฟกช้ำ

“ข้าท้องได้ก็เดือนแล้ว”

“ย่างเข้าเดือนที่สามแล้วเจ้าค่ะ”

จะสามเดือนแล้ว เพยเอินเพิ่งแต่งเข้าตระกูลเหยียนได้สามเดือน นี่แสดงว่าเพยเอินท้องตั้งแต่คืนแรกที่เข้าห้องนี้ระอ ครึ่งเดียวท้อง อะไรจะเร็วปานนั้น

จากความทรงจำของเพยเอิน นอกจากคืนเข้าหอ เหยียนแล้วก็ไม่เคยเหยียบย่างเข้ามาในห้องของนางอีกเลย หากเพยเอินตัวจริงรู้ว่าตัวเองกำลังตั้งครรรภ์ลูกของสามีผู้เป็นที่รักจะดีใจเพียงใดหนอ คงดีใจมาก เพราะเธอเองยังรู้สึกดีใจ ยินดีเหมือนลูกในท้องเป็นของตัวเอง

จะว่าไปก็เป็นลูกของเธอเหมือนกัน ในเมื่อตอนนั้นเธอเป็นเพยเอิน ความรู้สึกนึกคิด รวมถึงความทรงจำทุกอย่างหล่อหลอมรวมกับเพยเอินจนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว ไม่ว่าจะเพยเอินหรือปานใหม่ ต่างก็คือเธอ

ความรู้สึกแสบแรกที่รู้ว่าท้องคือตกใจ หวาดหวั่น และกลายเป็นดีใจใน

ที่สุด เด็กคนนั้นจะเป็นของขวัญที่ดีที่สุดที่เพย์เอินให้แก่เธอ และเธอสัญญาว่าจะรัก ทะนุถนอม ดูแล สอนสั่งให้เขาเป็นคนดี

“เฮ้อ! ข้ากำลังจะกลายเป็นแม่คนแล้วหรือเนี่ย” ภพโนั้นแฟนไม่มีไปไหนมาไหนก็ตัวคนเดียว มากพนี้ได้สามีแถมลูกอีกคน ถ้าไม่เรียกว่าโชค หล่นทับก็ไม่ว่าจะเรียกว่าอย่างไรแล้ว ซ็อลอตเตอร์ยังไม่โชคดีเท่านี้เลย หญิงสาวประชดตัวเอง

“พวกบ่าวยินดีกับสูญหินน้อยด้วยเจ้าคะ ที่ตั้งครุฑร์คุณชายน้อย” ทั้งสองต่างแสดงความยินดีด้วยสีหน้ายิ้มแย้มซัดกับรอยแดงบนหน้าผาก เพย์เอินอยากถามกันว่ารู้ได้อย่างไรว่าลูกในท้องเป็นลูกชาย ในเมื่อไม่มีเครื่องอัลตราซาวด์และเพิ่งจะท้องได้สามเดือน ทารกในครุฑร์ยังไม่เห็นเป็นรูปร่างที่ชัดเจน แต่ก็จำต้องเงียบไว้ มีเพียงรอยยิ้มอ่อนหวานเท่านั้นที่ส่งไปให้แทนคำขอบคุณ

“สูญหินน้อยขอรับ ผู้น้อยพอบ้านหลี่ได้รับคำสั่งจากนายน้อยให้พาท่านหมอมหยวนมาตรวจดูอาการท่านขอรับ” เสียงของพอบ้านหลี่ดังขึ้นนอกเรือน ส่งผลให้สามนายบ่าวมองตากันปริบๆ ก่อนกุ่มเินที่ไวกว่าจะหลุดออกไปจากห้องเพื่อเชิญท่านหมอกับพอบ้านหลี่เข้ามา

หนึ่งเสียงประคองสูญหินน้อยไปนั่งพักที่ตั้งไม้ข้างหน้าต่าง พร้อมกับเปิดบานหน้าต่างให้อากาศโปร่ง ปล่อยให้สายลมอ่อนโยนโชยเอากลิ่นหอมของดินและใบหญ้าเข้ามาแตะจมูก

“ผู้น้อยขอคารวะสูญหินน้อย”

“ไม่ต้องมากพิธี” เพย์เอินตวัดแขนเสื้อเป็นเชิงให้พอบ้านหลี่และท่านหมอตตามสบาย อย่าได้มีพิธีรีตอง

“ขอล่วงเกินแล้ว” ท่านหมอไม่รอให้เสียเวลา เดินตรงเข้าไปยังตั้งที่เพย์เอินนั่งเอนกายราวคนเกียจคร้าน ก่อนจะยื่นมือไปแตะข้อมือขาวนวลที่เจ้าของยื่นมาให้อย่างรู้งาน

ใบหน้าซราตามอายุมีรอยเหี่ยวย่นตรงขอบตาเงขึ้นสบดวงตากลมโต

ใส่กระจ่าง ก่อนจะเผยยิ้มน้อยๆ ดึงมือกลับมากุมประสานอย่างสุภาพ

“อาการของท่านหายเป็นปกติแล้วขอรับ ไม่มีอะไรต้องกังวล เพียงดูแลตัวเองให้ดี ร่างกายก็จะแข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ”

“แล้วลูกในท้องเล่า ข้าต้องระมัดระวังเรื่องใดบ้าง” งามไว้จะได้รู้ว่าต้องทำตัวอย่างไร ด้วยไม่เคยรู้เรื่องพวกนี้มาก่อน ไครจะรู้ล่ะว่าเธอจะท้อง

“สูหยินน้อยว่าอะไรนะขอรับ” พ่อบ้านหลี่คิดว่าตัวเองหูแว่ว ได้ยินไม่ชัด เพยเอินเบือนหน้าไปมองพ่อบ้านหลี่ด้วยสายตาดูจริงจัง ตอบเสียงดัง ฟังชัดให้ได้ยินทั่วกัน “ข้าท้อง...จะอย่างสามเดือนแล้ว”

“ท่านจะบอกว่ากำลังอุ้มครรภ์ทายาทสกุลเหยียน มีคุณชายน้อยให้นายน้อยหรือขอรับ” พ่อบ้านหลี่จำไม่ได้ว่าตัวเองดีใจมากถึงขนาดร้องไห้ครั้งสุดท้ายเมื่อใด สิ่งที่สูหยินน้อยบอกทำให้น้ำตาอุ่นร้อนเอ่อคลอเมาต์ตาของชายวัยกลางคนได้ในเสี้ยวลมหายใจ

เพยเอินพยักหน้าหงิกๆ แทนคำตอบ เท่านั้นพ่อบ้านหลี่ก็น้ำตาไหลพราก ปากพึมพำกล่าวขอบคุณสวรรค์ไม่หยุด

“ในเมื่อท่านรู้แล้วว่ากำลังท้อง ควรกินอาหารที่มีประโยชน์ ดูแลตัวเองให้ดี พักผ่อนให้มากๆ สิ่งที่ควรระวัง ข้าได้บอกแก่บ่าวรับใช้ของท่านเมื่อครั้งนั้นเรียบร้อยแล้วขอรับ” ท่านหอมเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนมีเมตตา

“ขอบคุณท่านหอมมากเจ้าคะ หากมีเรื่องอันใด ข้าจะให้คนไปตาม คงต้องรบกวนท่านหอมอีกหลายครั้ง”

“มีกลิ่นๆ สูหยินน้อยกล่าวเกินไปแล้ว”

“อย่างไรก็ขอบคุณท่านหอมมากที่ช่วยข้ากับลูก” เพยเอินยังถามท่านหอมอีกหลายประโยค ก่อนกลับยังให้ท่านหอมจัดยาทาแผลฟกช้ำให้สาวใช้ โดยมีกู่เฟินเดินตามไปส่ง

ลับหลังท่านหอมหยวนแล้ว พ่อบ้านหลี่ก็ส่งสัญญาณมื่อให้บ่าวรับใช้จำนวนหนึ่งที่ติดตามตบมา แต่ยืนรออยู่นอกห้องให้เดินเข้ามา เมื่อทุกคนเดินเข้ามาคุกเข่าก้มหน้าสงบเสงี่ยมลงตรงหน้าสูหยินน้อยเรียบร้อย พ่อบ้านหลี่จึง

กล่าว

“นายน้อยให้ผู้น้อยจัดหาบ่าวรับใช้ชุดนี้มาปรนนิบัติสุหยินน้อยขอรับ”
 “บ่าวการวะสุหยินน้อย”

เพยเอินมองบ่าวรับใช้ชายสองหญิงสามตรงหน้าอย่างละเอียด ทุกคนต่างแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเนื้อหยาบ ผิดกร้านอย่างคนทำงานหนักตลอดชีวิต ทว่ากิริยาท่าทางเหมือนคนได้รับการอบรมสั่งสอนมาอย่างดี ดูแล้วไม่ใช่ชุดเดียวกับก่อนหน้าที่เพยเอินไล่ออกไปจากเรือน คงเป็นชุดใหม่ที่พ่อบ้านหลี่คัดสรรมา หญิงสาวอมยิ้มก่อนจะส่งเสียงทวนนุ่มนุ “งยหน้าขึ้นลิ”

สิ้นคำสั่งทุกคนพร้อมใจกันงยหน้าขึ้นสบผู้เป็นนาย ก่อนจะหลุบตาลงก้มหน้ามองพื้นอย่างเดิม ตามธรรมเนียมแล้วบ่าวรับใช้ชั้นต่ำจะไม่มีสิทธิ์มองหน้าผู้เป็นนาย แต่เห็นปลายเท้าก็ถือว่าเป็นบุญหนักหนาแล้ว ความจริงบ่าวรับใช้ของสุหยินน้อยควรจะเป็นคนที่รับเข้ามาใหม่ ติดที่เวลากะชั้นชิด พ่อบ้านหลี่จึงคัดเอาจากแผนกต่างๆ ในคฤหาสน์มาแทน

“ขอบคุณพ่อบ้านหลี่ที่เป็นธุระจัดการให้ ข้าพอใจกับบ่าวรับใช้ชุดใหม่มาก” เพยเอินไม่ชอบคนประจบประแจง เธออยากให้ทุกคนอยู่อย่างพี่น้องเป็นครอบครัวเดียวกัน มีปัญหาอะไรก็สามารถปรึกษากันได้ทุกเรื่อง จะได้คอยช่วยเหลือกัน

พวกชอบประจบประแจงคนโน้นคนนี้ ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่ใจเชื่อใจกัน ก็สมควรแล้วที่เพยเอินไล่ให้ออกไปจากเรือน คนน้อยแต่อยู่แล้วอุ่นใจ ดีกว่าคนมากแล้วต้องมาคอยหวาดระแวงจนอยู่ไม่สุข

“ผู้น้อยมิกล้า” ตอนนี้สุหยินน้อยกำลังอุ้มครรภ์ทายาทสกุลเหยียน ควรมีคนคอยปรนนิบัติอย่างดี แต่ก่อนสุหยินน้อยมักมีโทสะ เลยไม่มีใครเข้าหน้าติด มีเพียงบ่าวรับใช้คนสนิทสองคนเท่านั้น เรื่องที่ารู้มาว่าสุหยินน้อยเปลี่ยนไปเป็นคนละคนตั้งแต่ฟื้นตัวจากอาการบาดเจ็บ เหมือนจะมีใช้ชาวโคมลอยแต่อย่างใด

“กูเฝินช่วยจัดหาที่พักให้ทุกคนด้วย”

“เจ้าคะฮูหยินน้อย พวกเจ้าตามเข้ามา” กู๋เฟินรับคำหนักแน่น ประโยคหลังหันมาเอ่ยกับคนทั้งห้าที่ยังคุกเข่าอย่างสงบให้ตามตนออกไปด้านนอก

เมื่อกู๋เฟินพบว่ามารับใช้ชุดใหม่ไปยังห้องพัก พ่อบ้านหลี่จึงกล่าวขอตัวกลับเรือนแสงจันทร์ ต้องนำความที่ได้วันนี้ไปแจ้งแก่นายน้อย

“เราก็ก่อนเถอะ” เมื่อทุกคนกลับออกไปกันหมด เพ่ยเอินจึงเอ่ยขึ้น โดยมีหนึ่งเซียงคอยประคองไม่ห่างกาย ตอนแรกก็ไม่ชินที่มีคนคอยตามติดพอนานวันเข้าหญิงสาวก็เริ่มชิน จนเห็นเป็นเรื่องปกติ

“นางห้องหรือ” เสียงทุ้มเอ่ยขึ้นแผ่วเบาเหมือนกำลังรำพึงกับตัวเอง
มากกว่าจะเป็นคำถาม

ความรู้สึกอึดอัดใจแปลกประหลาดไหลบ่าจากทุกอณูกายเข้าสู่อกด้านซ้าย หูแว่วได้ยินเสียงนกร้องไพเราะดังสะท้อนก้องไปมา ห้องฟ้าเมืองบนดูสว่างสดใส เมฆคล้อยลอยล่องล้อเล่นกับคลื่นลม ดูสวยงามไปทุกอย่าง

“ขอรับ ย่างเข้าสามเดือนแล้ว ท่านหมอยังบอกฮูหยินน้อยหายเป็นปกติและแข็งแรงดี” พ่อบ้านหลี่รายงานสิ่งที่รู้มา พร้อมกับยกหลังมือขึ้นซับหยดน้ำตรงทางตา ดีใจเหลือจะกล่าวที่จะได้เห็นทายาทของนายน้อย หากนายท่านกับฮูหยินยังอยู่ พวกเขาคงดีใจมากที่นายน้อยมีทายาทสืบสกุล

“สั่งให้บ่าวรับใช้ดูแลนางให้ดี อย่าให้ไปก่อเรื่องที่ไหน” ตอนนี้อย่างปกติอยู่ด้วย ใครจะคิดว่าฮูหยินที่เขาไม่โปรดจากการกระทำหลายอย่างของนางคนที่รักปกป้องแต่เขาเพียงผู้เดียวมาแต่เด็กจะอึดอัดเนื้อเชื้อไขของเขา และเขายังละเลยไม่เหลียวแลนางผู้เป็นถึงฮูหยิน จนล่วงเลยมาจะสามเดือนแล้วถึงเพิ่งรู้ว่านางห้อง

หากเหตุการณ์คราวนั้นนี้หลงไม่ผ่านมาเจอ และยื่นมือเข้าช่วยเหลือเพ่ยเอินกับลูกของเขาจะยังมีชีวิตเหลือรอดมาจนถึงวันนี้หรือไม่ นั่นทำให้เหยียนเล่อรู้สึกผิดที่ละเลยนาง

“ข้าน้อยจะกำชับบ่าวรับใช้ให้ดูแลฮูหยินน้อยไม่ให้คลาดสายตาขอรับ”

“อิม” เหยียนเล่อโบกมือไล่พ่อบ้านหลี่ เมื่อเหลือบเห็นร่างงามระหงกำลังเยื้องกรายมายังประตูห้องหนังสือแต่ไกล พ่อบ้านหลี่เห็นเช่นนั้นจึงประสานมือคารวะและถอยออกไปจากห้อง เป็นจังหวะเดียวกับที่ฮู่จื่ออ้าวเข้ามา

“ข้าขงขามาให้ท่าน ได้ยินว่าท่านพี่ทำงานยังไม่ได้นอนพัก ข้าให้หรงโยนัก” ฮู่จื่ออ้าวกาน้ำชาทำจากดินเผาสีส้มเหลือบแดงมาจากสาวใช้คนสนิท ขยับกายไปยืนเคียงข้างร่างสูงสง่าที่นั่งทำงานตรงโต๊ะตัวใหญ่กลางห้อง รินชาใส่จอกเดิมของเหยียนเล่อที่น้ำชาเหลือติดแค่วันจอก

“เจ้าไม่น่าลำบากต้องมาทำเรื่องพวกนี้เอง” ชายหนุ่มเอื้อมมือรับจอกน้ำชามาจิบช้าๆ ต้มดื่กับชาสีดาร์สเข้มขึ้น ต้มแล้วชุ่มฉ่ำ หอมติดปากติดคอให้ความรู้สึกสดชื่นยิ่งนัก

“ปรณิบัติสามีเป็นหน้าที่ของข้า สิ่งที่ข้าทำ เป็นเรื่องสมควรยิ่งแล้วเจ้าคะ” น้ำเสียงนางอ่อนหวานชวนฟัง

“อู๋ย! ท่านพี่” คนเสียงหวานอุทานเบาๆ เมื่อสามีสอดแขนแข็งแรงมากอดรอบเอวบาง ดึงรั้งร่างบางขึ้นมานั่งตักแกร่ง

“เลยต้องลำบากเจ้าอยู่เรื่อย”

“ให้ข้าได้แบ่งเบาภาระท่านบ้างเถิด เห็นท่านพี่ทำงานหนัก ใจข้าก็อยู่ไม่สุข ได้ช่วยท่านพี่เล็กน้อยก็ยังดี”

“ห้ามไปเจ้าคงไม่ฟัง อย่างไรเสียก็อย่าหักโหม ถนอมกายเจ้าให้ดีอย่าปล่อยให้ล้มป่วย”

“เจ้าคะ” ฮู่จื่ออิมเอียงอายเมื่อสบสายตาสื่อความหมายลึกซึ้งจากสามี ใบหน้างามล้ำปานลมเมื่องกัมงุด ใบหูแดงก่ำเมื่อลมหายใจอุ่นร้อนรินรด ตามาด้วยเสียงทุ้มนุ่มกระซิบ กับถ้อยคำที่พาให้ใจล่องลอยไปไกลสุดหล้า

“ดูเจ้าสิ...อยากทำให้ข้าเสียนานักหรือ”

“หะ...ท่านพี่” กายใจสั่นไหวกับความอ่อนโยนที่ได้รับจากสามี ต้องสอดมือไปกอดรอบเอวของเขาเอาไว้แน่นแล้วค่อยๆ เอียงศีรษะแหนออกกว้าง

“นานแล้วที่เราไม่ได้ออกไปเดินเล่นแถวทะเลสาบห้องห้อย” นางกล่าวขึ้น

เสียงแผ่ว

“เจ้าอยากไปหรือ”

“ข้าแค่นี้ก็ถึงความหลัง ครั้งแรกที่พบท่าน ณ ที่แห่งนั้น ข้าเลยรู้ว่าตัวเองโชคดีเพียงใดที่ได้รู้จักท่าน”

วันนั้นหอราตรีแดง หอคณิกาที่ใหญ่ที่สุดและมีชื่อเสียงที่สุดในเมือง ล้วนหันมาจัดงานชมหิ่งห้อยเคล้าเสียงเพลงขึ้นที่ทะเลสาบหิ่งห้อย เพื่อสร้างความบันเทิงใจให้แก่แขกขาประจำ นางจึงได้พบกับเขาเป็นครั้งแรก และตกหลุมรักนายน้อยผู้สูงศักดิ์ชาติตระกูลดีอย่างเหยียนเล่อ

“เจ้าคงกำลังคิดถึงครั้งแรกที่เราพบกัน”

“เจ้าคะ ท่านทั้งหลายเหล่า สง่างาม ยากจะหาผู้ใดเปรียบ ไม่ว่าจะเยื้องย่างไปทางใด ล้วนดึงดูดสายตาผู้คนจนต้องมองเหลียวหลัง”

“อย่างงั้นหรือ แล้วตอนนี้เล่า ข้าเป็นอย่างไรในสายตาเจ้า” ชายหนุ่มลดใบหน้านางจนสบตากับคนในอ้อมแขน ดวงตาคมกริบเป็นประกาย ตาสีด้าอมเทาระยิบระยับดงามพาให้คนงามเคลิบเคลิ้ม ตอบเสียงหวานเลื่อนลอย

“ท่านพี่เป็นสามีที่รักและดีกับข้าที่สุด”

“หึๆ” เขาแค้นหัวเราะในลำคอ กระซิบวงแขนแน่นกว่าเดิม ก่อนจะทำลายความสุขแสนหวานของนางลงในพริบตา

“เพยเอิน...นางตั้งครรรภ์ลูกของข้า” เสียงชายหนุ่มทุ้มทุ้มนำฟังยามบอกเล่าถึงบุคคลที่ได้ครองตำแหน่งฮูหยินน้อย นางผู้ที่กำลังอุ้มครรรภ์ทายาทสกุลเหยียน พานให้คนที่ได้เป็นแคว้นเกร็งร่างแข็งทื่อ สองมือที่กอดรัดสามีจิกเข้าหากันแน่นเพื่อลดอาการสิ้นเทา

“ข้าไม่ได้ไปค้างที่เรือนโบทันนานแล้ว คงต้องหาเวลาไปค้างบ้างเพื่อดูแลนางกับลูก” เหยียนเล่อมองคนในวงแขนด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก มุมปากเหยียดยิ้มเยาะหยันแสบหนึ่ง ก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็วจนไม่ทันสังเกตเห็น

“ท่านจะไปค้างเรือนโบทันหรือเจ้าคะ” เสียงแสรั่งสติโลมมีร่องรอยสลด

จนปิดไม่มิด คนถามเอาแต่ก้มหน้างูศ

“สมควรเป็นเช่นนั้น” เสียงเขาราบเรียบสนิท ไม่บ่งบอกความรู้สึกใด
ใบหน้านางเงยขึ้นมองใบหน้าหล่อเหลาอย่างคั่นคว่ำ สิ่งที่เห็นมีเพียงใบหน้า
เรียบเฉยออกจะเคร่งขรึม ไร้แววเสน่ห์หาอย่างที่ทำให้นางเบาใจ

ไต่ย่นบ่าวรับใช้ลือกันว่าเพยเอินตั้งครรรภ์ นางให้กลัดกลุ้มใจจนต้อง
รูดมาที่ห้องหนังสือ อยากไต่ย่นคำยืนยันจากเสียงเล่าลือนั้นจากปากเขาเอง และ
คำลือที่ว่าก็เป็นจริง

ยายเด็กนั้นห้องอย่างที่นางมิอาจท้องได้

ห้า เข้าครัว

เสียงดังโหม่งฆ่างของหม้อและกระทะลอยเคล้ามาทับกลิ่นหอมของเครื่องปรุง และเสียงตะโกนคุยกันจากในครัว เพยเอินกวาดตามองเข้าไปในห้องครัวขนาดใหญ่ที่บรรจุอุปกรณ์ทำครัวและวัตถุดิบสำหรับทำอาหารไว้ตามชั้นที่ทำจากไม้ เรียงเป็นระเบียบ แยกประเภทไว้อย่างชัดเจน ดูสะอาดสะอ้านไม่รกตาอย่างที่นึกไว้

ภายในครัวดูแคบไปนิดตา เมื่อบรรจุไปด้วยเตาถ่านหินขนาดใหญ่ถึงสองเตา เตาขนาดเล็กอีกสามเตา รวมกับจำนวนคนในครัวซึ่งมีด้วยกันทั้งสิ้นห้าชีวิต ห้องครัวเลยดูแออัด

“สูหยินน้อยค่อยๆ เดินนะเจ้าคะ” หนีเซียงไม่วายเป็นห่วง ยามเห็นสูหยินน้อยยกกระทะไปรงขึ้นเพียงนิดเพื่อเดินข้ามธรณีประตู เพยเอินได้ยินจึงส่งมือให้หนีเซียงช่วยประคองเข้าไปในครัว

เมื่อมีสิ่งแปลกปลอมเข้ามาในห้อง และสิ่งนั้นก็คือสิ่งมีชีวิตแสนสวยที่ไม่เคยแม้แต่จะเหยียบย่างเข้ามาถึงในเขตห้องครัว แถมเคยระบายโทษสะกับอาหารที่ทางครัวส่งไปยังเรือนโม่ต้น ทำเอาทุกคนชะงักมือกับสิ่งที่ทำอยู่อย่างพร้อมเพรียง ต่างประหลาดใจเกมตื่นตระหนก เด็กในครัวที่เป็นคนประสบ

มาด้วยตนเอง พอเห็นหน้าคนมาใหม่ มือที่ถือกะละมังซึ่งเต็มไปด้วยผัก
เกิดสั่นจนทำหลุดมือ

เคล้ง!

เสียงกะละมังตกเรียกสติของทุกคนในครัวให้กลับมาเผชิญหน้ากับคน
มาใหม่ แม่ครัวฉวีมีสีหน้ากระอักกระอ่วน แต่ก็รีบขยับกายไปต้อนรับ

“มีทราบว่ามีอะไรให้บ่าวรับใช้หรือเจ้าคะ”

ดวงตากลมโตะมีแววขบขัน เบือนใบหน้าสวยอ่อนเยาว์กลับมามองคน
พูด ครึ่งก่อนโน้นเพยเอินเคยไล่ตะเพิดแม่ครัวฉวีกับเด็กในครัวสองคนที่ทำ
ปลาน้ำเค็มรสจืดมาให้ ทั้งที่รู้ว่านางไม่ชอบกินปลารสเค็ม แต่ก็ยังทำมาให้
เจ้าตัวเลยมีโทสะ ไล่ตะเพิดไม่ไว้หน้า และยังคงโทษให้ลดมื้ออาหารของแม่ครัว
ฉวีกับเด็กในครัวจากสองมือเหลือแค่มือเดียวเป็นเวลาหนึ่งเดือน

ไม่แปลกใจเลยที่เห็นสีหน้ากระอักกระอ่วนและไม่อยากจะต้อนรับเธอ
รวมถึงท่าทางไม่ค่อยจะเป็นมิตรของบางคนที่มองมาทั้งที่ปิดมิดและไม่มิด
ซึ่งทำใจไว้แล้วว่าต้องเจอสายตาไม่เป็นมิตรจากการกระทำที่ผ่านมาของ
เพยเอิน จึงไม่ได้ให้ความสนใจ เพียงบอกจุดประสงค์ที่มาเท่านั้น

“ข้าอยากกินแตงโมเลยแวะมาเดินเล่นแถวนี้ พวกเจ้าทำงานต่อเถอะ
ไม่ต้องสนใจ แค่อะแตงโมมาให้ข้าสักลูกก็พอ”

เดินเล่น...คิดอย่างไรถึงอยากมาเดินเล่นแถวห้องครัว คนเอาแต่ซุก
อยู่ในเรือน นานๆ จะออกมาที่เรือนใหญ่อย่างเรือนแสงจันทร์ จะเป็นไปได้
อย่างไรที่อยากมาเดินเล่นในที่ที่ร้อนและอบอ้าวเช่นในครัว นั่นคือความคิด
ของทุกคน ต่างลอบสบตากันไปมาโดยไม่มีใครพูด

“ซึ่งซึ่งยังไม่รีบเอาแตงโมมาให้สูหยินน้อยอีก” แม่ครัวฉวีสั่งเด็กสาวที่
เป็นมือขวาของตน ซึ่งซึ่งซึ่งก็รับคำและเดินหายไปอีกด้านของชั้นวางของ เพียง
ครู่ก็เดินกลับมา ในมือถือแตงโมมาด้วยลูกหนึ่ง ไม่ต้องรอให้ใครบอก ซึ่งซึ่ง
ก็ถึงมือปอกและหันเป็นชิ้นเรียงลงจานอย่างสวยงาม

“ขอบใจเจ้ามาก เจ้าทำงานของเจ้าต่อเถิด”

“เจ้าค่ะ” ซิงซิงส่งจานแต่งโมให้หนีเซียง แม้จะแปลกใจกับท่าทางที่แปลกไปของซูหยินน้อย แต่นางก็รู้ความว่าควรวางตัวเช่นไร ไม่เคยเลยที่จะได้ยินคำขอบคุณ ขอโทษ จากปากซูหยินน้อยผู้นี้ จะมีแค่เดินผ่านและปรายตามองด้วยสายตานิ่งสงบ ก็พาให้คนถูกมองตัวลั่น ต้องหลบตาไม่กล้าเอื้อมเอ่ยสิ่งใด

แม้ซูหยินน้อยจะบอกให้ทุกคนทำงานตามปกติ อย่านำได้สนใจนาง แต่ก็ไม่วายที่ทุกคนในครัว รวมถึงแม่ครัวฉวีจะแอบมองเป็นระยะ คราแรกนั้นก็โต้แย้งแล้วซูหยินน้อยคงออกไปจากครัว แต่ไม่เลย นางสั่งการอะไรสักอย่างกับสาวใช้คนสนิท หนีเซียงรับคำก่อนจะเดินหายเข้าไปในชั้นวางของ ค้นตามชั้นเพียงครู่ก็กลับมาพร้อมถาดซึ่งเต็มไปด้วยของจำนวนมากหนึ่ง

ท่าทางซูหยินน้อยเวลาหยิบโน่นนี่ดูคล่องแคล่ว สั่งการสาวใช้อย่างลื่นไหล ราวกับว่าเคยทำเช่นนี้มาแล้วหลายครั้ง ใส่เครื่องปรุงไม่มากหรือน้อยไปปริมาณที่ใส่ลงไปอย่างคนที่รู้ดีว่าต้องใส่ประมาณเท่าไรถึงจะได้รสชาติดี

ดูแปลกตาและยังความแปลกใจมาสู่ทุกคน จนต้องลอบมองหน้ากันอีกครั้งด้วยคำถามที่ไม่สามารถเอ่ยออกมา

แม้จะสงสัยแต่หนีเซียงก็เลือกที่จะบ่นแสบเป็นลูกกลมๆ เล็กๆ ตามที่ซูหยินน้อยสอนไปเสียๆ ขณะซูหยินน้อยกำลังนวดแป้งให้เป็นเนื้อเดียวกันกับพักทองนึ่งสุก หากมองไม่ผิด ซูหยินน้อยฮัมเพลง ดูแข่งกับพักทองที่ผสมเป็นเนื้อและสีเดียวกัน ใบหน้างามดูมีชีวิตชีวาดูจได้รับน้ำค้างเย็นบริสุทธิ์กลางฤดูร้อน

อย่างไรว่าแต่คนอื่น หนีเซียงเองยังประหลาดใจกับท่าทางเจนคร้วของซูหยินน้อย นางไม่เคยรู้มาก่อนว่าซูหยินน้อยทำครัวเป็น จากที่เห็นไม่น่าใช่แค่ทำครัวเป็น ดูเหมือนจะเรียกว่าถนัดเลยด้วยซ้ำ นับวันซูหยินน้อยจะกลายเป็นคนแปลกหน้าที่นางไม่รู้จัก แต่นางกลับรู้สึกดีที่ซูหยินน้อยดูมีชีวิตชีวากว่าเดิมมาก

“เสียตายที่ไม่มีใบเตย ไม้จันทน์กลิ่นคงหอมกว่านี้” ไม้จันทน์ที่นี้จะมีใบเตย

ปลูกหรือเปล่า เอาจริงๆ จะมีคนรู้จักหรือเปล่าหะ

เมื่อปั่นแป้งทั้งหมดเสร็จ เพี้ยเอินจึงใส่นมสดลงในหม้อ เติมน้ำตาล และเกลือ คนให้ละลาย แล้วต้มน้ำในหม้ออีกใบจนเดือด นำบัวลอยลงไปต้มจนลอยขึ้นมา แล้วตักขึ้นพักให้สะเด็ดน้ำ จากนั้นใส่ลงในถ้วย ตักนมสดที่เตรียมไว้ลงไป ด้วยไม้มีกะทิและมะพร้าว จึงใช้นมสดแทน ตอกไข่ไก่ใส่ถ้วยค่อยๆ เทลงในหม้อนมสด รอจนไข่สุกแล้วตักใส่ถ้วยบัวลอย

ได้แค่นี้ก็ถือว่าดีมากแล้ว บัวลอยไข่หวานของเธอ

“อืม ใช้ได้” หญิงสาวตักบัวลอยชิมคำหนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ ละเลียดกิน อย่างมีความสุข เมื่อได้กินอาหารรสชาติถูกปาก

“เจ้าก็ลองกินสิ รับรองจะติดใจ” เพี้ยเอินชวนเมื่อเห็นท่าทางชะง่อมอง ตามของหนีเสียง

“บ่าวมึนแล้ว” หนีเสียงสั่นหน้าทันใด ถึงสูญหยินน้อยจะเปลี่ยนไป ไม่เจ้าอารมณ์ เอาแต่ใจดั่งเก่า แต่ก็ไม่เหมาะสมหากนางจะร่วมกินอาหารกับผู้เป็น นาย

“เจ้าอยู่รับใช้ข้ามาตั้งแต่ยังเด็ก เราต่างก็เหมือนพี่น้อง ใยต้องเกรงใจกัน อย่าได้แบ่งข้าแบ่งเจ้า มิเช่นนั้นข้าจะโกรธเจ้าจริงๆ นะ” หากจะเป็นคำข่มขู่ หนีเสียงก็คิดว่าช่างเป็นคำขู่ที่ทำให้นางตื่นตัวทันใจนัก มิรู้จะสรรหาถ้อยคำใดมาห้ามความหวังดีของสูญหยินน้อย จึงเอื้อมมือไปหยิบช้อน ตักน้ำสีชาๆ ชิมลางก่อน คำแรกที่กลืนลงไป หนีเสียงตาโต มองช้อนในมือสลับกับชามบัวลอย เลยไปยังใบหน้าม่ออันเยาว์ของคนทำ แล้วค่อยตักแป้งลูกกลมเข้าปาก

ความนุ่มของตัวแป้งเข้ากันได้ดีกับน้ำบัวลอย ไข่หวานไม่มันจนเกินไป กลิ่นหอมของผักทองและนมสดกระตุ้นต่อมน้ำลายให้ทำงานหนัก จนชามบัวลอยพร่องลงในเวลาอันรวดเร็ว

“อร่อยไหม” เพี้ยเอินลှั้น

“อืม อร่อยมากเจ้าคะ สูหยินน้อยรู้วิธีทำจากไหนเจ้าคะ” ถามทั้งที่ปาก

กำลังเคี้ยวเบ่งนุ้มลูกกลมๆ ไปด้วย สัมผัสความเหมาะสมก่อนหน้าไปหมด

“ยาย ท่านยายของข้าเอง” นี่ถือเป็นสูตรเฉพาะของคุณยายที่ชอบทำให้ลูกสาวกับหลานสาวกิน เธอจึงจำสูตรมาทำกินเองตอนอยู่คนเดียวในเมืองกรุง
หนี่เซียงไพล่เข้าใจไปว่า สุหยินน้อยคงหมายถึงสุหยินผู้เฒ่าสกุลบันมารดาของสุหยินใหญ่สกุลเพ่ย ผู้เป็นยายของสุหยินน้อย

“ขนมนี้เรียกว่าอะไรหรือเจ้าคะ” หนี่เซียงถามอย่างสนใจ ไม่เคยลิ้มรสขนมชนิดนี้จากที่ใดมาก่อน

“บัวลอยไข่หวาน”

“บัว-รุษ-ไข่-หวาน อร่อยมากเจ้าคะ” แม้ชื่อจะเรียกยากและฟังแปลกประหลาด ออกเสียงชื่อไม่ชัด แต่รสชาติอร่อยถูกปาก จนไม่สนใจแล้วว่ามันจะชื่ออะไร

“พวกเจ้าก็มาแบ่งไปกินด้วยสิ” เพ่ยเอินว่าอย่างใจดี มองอย่างรู้ทันทำเอาคนแอบมองสะดุ้งกันเป็นแถว ก่อนเด็กหนุ่มหน้าตาน่าเอ็นดูคนหนึ่งจะกระซิบถามเสียงแหบ กลืนน้ำลายลงคออีกทีใหญ่

“กะ...กินได้หรือขอรับ”

“ได้สิ อันนี้แบ่งให้เจ้านะ เอาไปกินกับคนอื่นๆ” ตอบเสียงหวาน นัยน์ตาคูโตเจือแววเอ็นดู จัดแจงตักบัวลอยแบ่งใส่ถ้วยใหญ่ ยัดใส่มือเด็กหนุ่ม

“ขอบคุณขอรับ” เด็กหนุ่มถือถ้วยบัวลอยไปรวมกับคนอื่นๆ ที่ยืนมองจากมุมหนึ่ง คราแรกก็ยังไม่มีใครกล้ากิน ยืนมองอย่างรือร้อ พอเพ่ยเอินทำเป็นไม่สนใจ ชาวหนี่เซียงคุย เหล่าคนที่รือร้อก่อนหน้านี้ก็ลงมือกิน

“โอ้! ข้าไม่เคยกินขนมครั้งไหนอร่อยเท่าครั้งนี้เลย เจ้าอย่ารีบกินจนไม่เผื่อให้คนอื่นสิ” เสียงพูดคุย ตกเถียง ยื้อแย่งตั้งขึ้นภายในครู่

รสชาติอร่อยเหมือนอาหารต่างถิ่นอย่างที่พวกเขาไม่เคยกินจากที่ใดมาก่อน ทำให้บัวลอยไข่หวานที่เพ่ยเอินแบ่งให้หมดลงในเวลาอันรวดเร็ว บางคนถึงขั้นมองถ้วยบัวลอยของเพ่ยเอินตาเป็นมันด้วยยังไม่อิ่ม

“เจ้านะชื่ออะไร” เพ่ยเอินพยักหน้าไปยังเด็กหนุ่มคนที่เข้ามารับถ้วย

บัวลอยจากตนไปเมื่อครู คนถูกถามรีบตอบเสียงกระตือรือร้น ความหลังใดๆ
ที่เคยมีอคติไม่ดีต่อสุหิยน้อยเหมือนจะจางหายไปพร้อมกับถ้วยบัวลอยทั้งหมด
ไปในชั่วพริบตา

“ข้าน้อยชื่อเสวียไก่อ้วขอรับ”

“ดีมากเสวียไก่อ้ว เจ้าชอบกินบัวลอยไขหวานที่ข้าทำหรือไม่” ตั้งแต่
เข้ามาจนบัดนี้ เพยเอินสังเกตเห็นว่าแม่เสวียไก่อ้วจะเป็นแค่เด็กล้างจาน แต่ถ้า
แม่ครัวฉวีใช้ให้ซิงซิงหยิบจับสิ่งใด มักเป็นเสวียไก่อ้วที่สังเกตเห็นและช่วยหยิบ
มายื่นให้ซิงซิงก่อนเสมอ โดยซิงซิงยังครุ่นคิดว่าสิ่งที่แม่ครัวฉวีให้หยิบวางอยู่
ตรงไหน

เสวียไก่อ้วเป็นคนทำงานเร็ว สะอาดหมดจด หูตาว่องไว อย่าคิดว่าเขา
นั่งล้างจานกองใหญ่เลยไม่รู้เรื่องอะไร เสวียไก่อ้วจะคอยสังเกตว่าทุกคนทำงาน
กันแบบไหน และคงจดจำมาเรียนรู้ด้วยตัวเอง

“ขอบขอรับ”

“ข้าจะสอนวิธีทำให้”

“จริงหรือขอรับ ขอขอบคุณสุหิยน้อย” ใบหน้าดีอกดีใจของเสวียไก่อ้ว
ทำให้เพยเอินรู้สึกเอ็นดูในตัวเด็กหนุ่มมึนน้อย เสวียไก่อ้วดูแล้วน่าจะอายุน้อยกว่า
เพยเอินสองปี ดูจากหน่วยก้านแล้ว ไม่ใช่คนเกี่ยงงาน ถ้าตั้งใจเรียนรู้งาน
ในครัว หากได้รับการสนับสนุนที่ดี อนาคตคงรุ่ง

แล้วหากเพยเอินจะเป็นสปอนเซอร์รายใหญ่ สนับสนุนเด็กหนุ่มสักคน
ไว้ในสังกัด ‘หนุ่มหน้าตาดีที่ขาดทุนทรัพย์’ คงไม่มีใครว่าหรรหมั่ง

ดึกๆ หญิงสาวอดหัวเราะกับความเคลื่อนไหวบนเตียงของตัวเอง หาก
เสวียไก่อ้วมีแวว หญิงสาวก็อยากสนับสนุน ให้โอกาสเสวียไก่อ้วได้พิสูจน์ตัวเอง
ให้อะไรก็ไม่เท่ากับการให้ความรู้ สร้างอะไรก็ไม่เท่ากับการสร้างคนให้เป็นคนดี

“ถ้าเจ้าชอบ ข้าจะสอนเจ้าทำอาหารชนิดอื่นอีกหลายอย่างด้วย”

“อาหารเป็นชีวิตหล่อเลี้ยงจิตใจ แต่งแต่มีชีวิตวิญญาณข้าน้อยให้
ลอยล่องเป็นอิสระทุกครั้งเมื่อได้ทำ ข้าน้อยชอบทำอาหารขอรับ” ประโยคที่เปล่ง

ออกมาจากเด็กหนุ่มล้างจานธรรมดาๆ สร้างแรงฮึกเหิม กระตุ้นสัญชาตญาณของคนที่ชอบทำอาหารเป็นชีวิตจิตใจให้เดือดพล่าน ก็วันแล้วที่เธอร้ายจากการถือกระทะกับตะหลิว ตั้งมั่นกับตัวเองว่าจะพยายามแวะมาที่ห้องครัวเพื่อสอนเสียใกว่าให้ได้

หญิงสาวสอนเสียใกว่าครึ่งชั่วโมงเกี่ยวกับขั้นตอนการทำบัวลอยไข่หวาน ก่อนจะกลับเรือนก็ไม่ลืมกำชับให้เสียใกว่านำบัวลอยไข่หวานที่ทำไปยังเรือนแสงจันทร์

เหยียนเล่อเอ่ยเหยียนเล่อ ลองกินบัวลอยไข่หวานสักหน่อยเถิด รับรองทานจะจำไปอีกนาน

ผู้ชายคนนี้...ถึงจะรูปหล่อ พ่อรวย แต่นิสัยไม่น่าคบ ไม่รัก ไม่เคยเหลียวแล แล้วยังมาทำให้ห้องอีก ต้องหาทางดัดหลังเอาคืนบ้าง ไม่อย่างนั้นคงไม่ใช่เธอ

แม้เธอจะปลื้มคนหล่อ เอ็นดูคนหน้าตาดี แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ‘หมั่นไส้’ ไม่เป็น

เช้าวันต่อมา

ร่างอ่อนแอ็นนอนเหยียดขาบนตั่งตัวยาว โดยมีสาวใช้สวมอาภรณ์สีชมพูอ่อนสองนาง นางหนึ่งกำลังนวดขาผู้เป็นนาย ส่วนอีกนางกำลังจัดกลองเครื่องประดับเก็บให้เข้าที่ คนทอตุ๋นนรารวคนเกียจคร้านกำลังนับเวลาถอยหลัง รอคอยอย่างเชื่องช้า มุมปากนุ้มยกขึ้นอย่างอารมณ์ดี เมื่อคิดถึงเรื่องที่กำลังรอคอย

“วันนี้จะออกไปนอกเรือนหรือไม่เจ้าคะฮูหยินน้อย”

“ไปสิ แต่ยังไม่ถึงเวลา”

“บ่าวรินน้ำชาให้เจ้าคะ”

“อืม” เพ่ย์เอินหลับตาพริ้ม ครางอย่างสบายตัวกับการปรนนิบัติเป็นอย่างดีของพวกนาง อยู่ที่นี่สบายจริงๆ เลย

ถึงเยวี่ สาวใช้คนใหม่ที่ถูกคัดสรรมาจากแผนกซักผ้า พอเสร็จจากการเก็บเครื่องประดับจึงหยิบพัดกระดาษลายกิ่งไผ่ตัวดัดเล็กน้อยพนักขึ้นพัดให้สุหยินน้อย ส่วนลู่อัน สาวใช้ที่พอบ้านหลี่คัดมาจากแผนกทาบพื้นและน้ำ กลับจงนกับคำตอบของผู้เป็นนาย ลู่อันเป็นสาวใช้ที่อายุน้อยที่สุดในบรรดาสาวใช้ของเพยเอิน นางจึงชอบซักถามตามประสาเด็กอยากรู้ อยากเห็น และสุหยินน้อยก็ชอบตอบคำถามของนาง แต่นางยังไม่ทันจะได้ถาม เสียงรื้อนรนของกู่เฟินก็ดังแทรกเข้ามาเสียก่อน

“เกิดเรื่องแล้วเจ้าคะสุหยินน้อย”

“มีเรื่องอันใด ไยเจ้าถึงได้รับรื้อนนักเล่า” หญิงสาวลืมหูลืมตาขึ้นมองกู่เฟินที่รื้อนรื้อนวิ่งมา ยืนหอบห่างจากตนไม่กี่ก้าว ในใจพอลันเบิกบาน รู้ว่าถึงเวลาแล้ว

“นายน้อยเจ้าคะ บ่าวได้ยืมพอบ้านหลี่สิ่งอาภัพมาให้ไปตามท่านหมอยวน บ่าวรับใช้ในเรือนใหญ่ต่างกระซิบกระซาบกันว่านายน้อยล้มป่วยตั้งแต่เมื่อคืน ป่านนี้ยังไม่ลุกจากเตียงเลยเจ้าคะ”

“มีใครไปที่นั่นบ้าง” ท่าที่นิ่งสงบ ไม่เดือดเนื้อร้อนใจตั้งแต่ก่อนพอทำให้ใจที่หวงของกู่เฟินเย็นลง คราก่อนนั้น ขอแค่เป็นเรื่องของนายน้อย สุหยินน้อยจะต้องรื้อนรน วุ่นวายใจไปเสียทุกครั้ง นางจึงกังวลกว่าสุหยินน้อยจะตื่นตระหนกเป็นห่วงจนไม่ดูแลตัวเอง ส่งผลให้อาภัพล้มป่วยได้

“ตอนบ่าวปลื้มตัวกลับมายังเรือนโบทัน ท่านเห็นอนุสุขอยู่กับคุณหนูเหยียนกำลังมาถึงเรือนใหญ่เจ้าคะ”

“นั่นหรือ ข้าเองก็ควรไปเหมือนกัน หลันเอ๋อ...”

“เจ้าคะสุหยินน้อย”

“เจ้าอยู่ที่นี้ ส่วนกู่เฟินกับถึงเยวี่ตามข้าไปเรือนแสงจันทร์” หญิงสาวลุกขึ้นสะบัดผมยาวสลวยไปด้านหลัง รวบขึ้นเป็นมวยต่ำแล้วปักด้วยปิ่นไม้สีดำเรียบๆ กลมกลืนไปกับเส้นผม ก่อนจะเอียงย่างออกไปจากเรือน

“ทำไมเจ้าถึงไม่พักนอนอยู่ที่เรือน” ชายหนุ่มที่สมควรนอนอยู่บนเตียง เพราะป่วยจนลุกไม่ขึ้นกลับยื่นกอดอกฟิงข้างเตียง นัยน์ตาคมกริบเย็นชาคู้หนึ่ง มองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ก่อนจะเบือนหน้าไปอีกทางอย่างไม่สนใจ ดูอย่างไรก็ไม่มีความเห็นว่ากำลังล้มป่วย

ไม่จริงนะ หรือจะมีอะไรผิดพลาด เมื่อวานตอนนอนเสียวไก่อ้ว เธอแอบใส่ยาถ่ายท้องลงในถ้วยบัวลอย ซึ่งเธอจำได้ว่าเพยเอินมีอยู่ในตู้เก็บเสื้อผ้าจึงได้นำติดตัวไปด้วย หรือเขาจะไม่ได้กิน แล้วชาวที่ว่าล้มป่วยและเรียกหมอมา รักษาหมายความว่าอย่างไร

“ความจริงสมควรเป็นเช่นนั้น แต่ได้ยืนยันว่าท่านพี่ล้มป่วย ข้าให้ห่วงนัก อีกอย่าง ข้าไม่อยากถูกผู้คนตำหนิเอาได้ว่าละเลยสามี” แม้เรื่องจะไม่ได้เป็นอย่างที่เพยเอินคาดหวัง เจ้าตัวก็ไม่ลืมหินบแนมเขา

เหยียนเล่อคิ้วกระตุก นัยน์ตาคมกริบดุตันขึ้นเท่าตัว มองคนกำลังหिनบแนมเขาอย่างคาดโทษ ไบหน้าจิ้มลิ้มหม่นหมอง ฉายชัดถึงความห่วงใยอันเปี่ยมล้น ทว่าดวงตากลมโตกลับไหวระริกสนุกสนานสวนทางกับไบหน้าอย่างสิ้นเชิง

“ท่านพี่อย่าได้ตำหนิเลยเจ้าคะ นางเองก็เป็นห่วงท่านพี่ไม่น้อย” ฮู่จื่อช่วยเกลี้ยด้วยสีหน้าสงสารเห็นใจ เพยเอินที่ตั้งแต่เข้ามาเหยียบย้งเรือน แสงจันทร์จึงเริ่มกวาดตามองคนงามที่นั่งเรียบร้อยอยู่อีกมุม ปราศจากเหยียนหงข้างกาย คิดว่าน้องสามีคงรีบร้อนขอตัวกลับก่อน เมื่อรู้ว่าเพยเอินกำลังมา

“คำพูดของข้า ไหนเลยจะมีค่ากับใจท่านพี่ มิเหมือนอะ...”

“จื่อเอ๋อเจ้ากลับไปก่อน” ชายหนุ่มเอ่ยชัดเสียงห้วน ไม่แม้แต่จะมองไบหน้าตรงามที่หม่นลง ดวงตาคู่สวยมีแววตัดท้อ เมื่อไม่ได้รับความสนใจอย่างที่คิดมาก่อน

“แต่ท่านพี่...”

“กลับไป!”

นางมองเขาเหมือนไม่อยากจะเชื่อว่าสิ่งที่ได้ยืนยันจะเป็นเรื่องจริง น้ำตาที่เคย

ซึ่งคลอบัดนี้รินไหลลงอาบแก้มนุ่ม ก่อนร่างระหงจะเดินตัวแข็งที่ออกจากไป

หลงรักคนมากเมียต้องทำใจหน่อยแล้วละฮู้จื้อ เพยเอินสายหัวเบาๆ เห็นแล้วเคื่องตายังไงไม่รู้

“ยาของท่านหอมหวานดียิ่งนัก ท่านพี่ถึงได้หายไฉนเช่นนี้” ลับร่างของคนงาม หญิงสาวจึงเดินไปนั่งเก้าอี้ตัวเดิมของฮู้จื้อ เอียงใบหน้าเนียนยิ้มหวาน มองชายผู้ได้ชื่อว่าเป็นสามี คนถูกมองหาได้หัววันกับรอยยิ้มหวานนั้น กล่าวเสียงกระด้างเย็นชา

“ในเมื่อเจ้าไม่ยอมกละเลยปรนนิบัติข้า ส่วนข้าเองก็ละเลยเจ้ามานาน หนนี้สามีคนนี้จะให้เจ้าได้สมใจปรารถนา ดีหรือไม่ฮู้ฮยินของข้า”

เหยียนเล่อก้าวมาหยุดตรงหน้าฮู้ฮยินที่เขามายหัวไว้ว่า ‘ตัวปัญญา’ นับวันนางชักกำเริบใหญ่ เขาไม่เชื่อว่าที่เงินเฟิงต้องถ่ายท้องทั้งคืนจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนาง ร้อยวันพันปี นางหรือจะเคยเข้าครัว เมื่อวานกลับให้เด็กรับใช้นำขนมหวานชื้อประหลาดมาให้ ซึ่งเขาไม่สนใจจึงไม่ได้แตะ มีเพียงเงินเฟิงที่เสียดายเมื่อเขาส่งให้คนนำไปเททิ้ง เงินเฟิงจึงจัดการหมดในเวลารวดเร็ว เมื่อคืนถึงได้เข้า-ออกห้องน้ำเป็นว่าเล่น เซ้านี้เลยลุกไม่ไหว ต้องนอนชมอยู่บนที่นอน โดยมีท่านหอมหวานมาดูอาการและสั่งยาให้

“เย็นนี้ข้าจะไปค้างคืนเรือนโบตัน”

“ท่านพี่อยากจะค้างเรือนโบตันของข้าหรือ” ใบหน้าจิ้มลิ้มเงยขึ้นมองร่างสูงตาปริบๆ งงววยกับสิ่งที่ไม่คาดว่าจะได้ยิน

“ใช่ ออย่าชิงหลับเสียก่อนละ” เขาเอ่ยเสียงหยัน ตั้งใจให้ทุกคนได้ยินกันถ้วนหน้า เหตุการณ์ในวันนี้ทำให้ทุกคนต่างคิดไปต่างๆ นานา แต่สิ่งหนึ่งที่บ่าวรับใช้ที่อยู่ร่วมในเหตุการณ์ต่างเห็นตรงกันคือ ฮู้ฮยินน้อยกลับมาทางสิ่งที่เป็นของนางคืนแล้ว

“ยอมไม่หลับแน่หนอน แต่ข้ามีปัญหาคือใจอยากขอให้ท่านพี่ช่วยไขความกระจ่างให้หน่อยเจ้าค่ะ”

“ว่าไป...”

“แค่มาค้างใช้หรือไม่เจ้าคะ”

“ใช่!”

“อ้อ!... ี่นกุเณิน พอกลับถึงเรือนเจ้าอย่าลืมช่วยจัดห้องเล็กทางริมซ้ายห้องสุดท้ายให้นายน้อยด้วยล่ะ” ดวงตากกลมโตเปล่งประกายเจ้าเล่ห์

“เอ่อ... จะ... เจ้าคะ” กุเณินรีบรับคำเสียงสั่น มิกล้าสบตาผู้ใด จับมือถึงเยวี่ที่ยืนข้างกันแน่น มิทราบว่ฐูหยินน้อยมิรู้หรือตั้งใจ บ่าวคนอื่นต่างก็คาดไม่ถึงว่ฐูหยินน้อยจะล้งเช่นนี้ ไม่มีใครกล้าขยับตัว กล้วจะเป็นการขัดบพสนทนาของสองผู้เป็นนาย

“เจ้า!”

“ห้องที่เรือนโบตันเต็มเกือบทุกห้อง หากท่านพี่ไม่พอใจก็มิต้องค้าง” เป็นคำกล่าวที่ไม่ไว้หน้าอีกฝ่ายเลยสักนิด

“ต้องให้ข้าบอกหรือไม่ว่ค้างร่วมห้องกับเจ้า” น้ำเสียงเขาหงุดหงิดเจือโทสะ

“อ้อ ข้ามันคนโง่เขลา หากไม่พูดตรงๆ ข้ามิอาจตีความได้หรือเจ้าคะ ท่านนี้ก็ยังไม่เข้าใจ แค่บอกมาแต่แรกว่าอยาก-นอน-กับ-ข้าก็จบเรื่องแล้ว” เน้นอย่างจริงจัง

“เพยเอนิน!” คราวนี้ทั้งตุดันน่ากลัว ทว่าร่างอ่อนแออย่างหนึ่งนึ่งที่เดิม

“เจ้าขา...” หญิงสาวเล็กคิ้ว อมยิ้มในหน้า ลูกขึ้นเตรียมจากไป ก่อนจากไปยังเอ่ยทิ้งท้ายให้เหยียนเล่อสบถด้วยความคาดไม่ถึง

“คืนนี้ข้าคงมิอาจรอท่านได้ ข้ากับลูกต้องเข้านอนแต่หัวค่ำ มิอยากให้ใครรบกวน หวังว่ท่านจะเข้าใจ อ้อ! ลืมถามเสียดสนิท... บัวลอยไข่หวานอร่อยไหมเจ้าคะ”